

VEĐIČKA KRONIKA

Broj 7

Godina 3

srpanj

BESPLATAN PRIMJERAK

**SPLITSKA
BANKA**

SOCIETE GENERALE GROUP

GRAWE

Osiguranje na Vašoj strani

Tel. 091/6779-228

RIJEČ UREDNIKA

Evodošlo je i toplovrijeme...ljetne vrućine. Napokon su i djeca odahnula jer školska godina je gotova. Sretni što je gotovo i što se mogu prepustiti uživanciji, naravno na svoj način. Za nekoga je uživanje i kupanje na bazenima. I eto spomenuo sam i tu riječ „bazen“. Toliko priča oko bazena, neće raditi ove godine, treba puno novca uložiti, kome dati bazene, a čini mi se da bi stečajni upravitelj bio najsretniji da ti bazeni ne rade. A ako se pitate zašto, onda da pokušam i na to odgovoriti. Pa kao prvo, drugi krug natječaja u 7. mjesecu.....mislim tko koga tu zeza. Šta se u sedmom mjesecu može napraviti znajući da je vrijeme kod nas varljivo. Kao drugo ima naših ljudi koji bi to htjeli, ali nekim to nepaše....I napokon kada se otvoriše bazeni i kada su svi sretni u Velikoj zbog toga onda počmu zezati sa papirologijom. Molim vas lijepo pa tko je tu lud...kako mogu tražiti od čovjeka građevinsku dozvolu za bazene. Pa nije ih gospodin Vidović sagradio nego iznajmio. Tko tu brka pojmove. I onda se čudimo ovakvom stanju u našem mjestu, a pojedinci nas vozaju kako hoće. Ali nastranu pojedinci, bazeni su otvoreni, vrijeme je lijepo, osvježenje nam je nadomak i što drugo reći nego da se pokušate opustiti i priuštiti si osvježenje. Tko može neka ide i osvježi se a tko ne može neka se barem prepusti užitku šetanja po našoj Velikoj. Kada vrućina popusti, krenete šetati lagano do Čića Mate, sjednete na terasu uz potok i barem na trenutak zaboravite brige koje imate. Lijepo vrijeme budi i neki optimizam, nekako se bolje osjećamo, pa dajte da se i tako ponašamo. A spomenuvši lijepo ponašanje i tu nekakvu ljepotu šetnje kroz Veliku, nemogu zaobići i sve one pse koji lutaju ulicama i po tuđim dvorištima. Zanima me gdje su vlasnici tih životinja. Ako već imate životinje, onda se za njih treba i brinuti a ne ih pustiti da se kreću kuda hoće i kada hoće. Ima tih pasa svugdje, a najviše na cesti.

I još nešto, volio bih da se u što večem broju ljudi očituju, daju svoje komentare ili napišu svoju priču koju bi podjelili sa svima nama, čitateljima kronike.

SADRZAJ -a

VAKUUM GENERACIJA	4
RAZMJENA UČENIKA	8
VELIČKI BAZENI IPAK PUNI	11
PČELARSTVODRAGULJIĆ	23
PARK PRIRODE	28
TOPLICE	41
BAKLJARI	51
MALO NAS JE AL' NAS IMA	55
PLANINARI	60
KUHARICA	63

Impressum

Urednik: Robert Hofman
 Sudionici: Đrago Štokić,
 Vladan Bošnjaković,
 Alen Šalić,
 Bojan Kaloper,
 Danica Rončević,
 Marija Iličić,
 Ana Marinović

Izbrao i uređao: Robert Hofman

Grafička obrada: Ado Čajnac

Tisk: arca d.o.o., Nova Gradiška

E-mail: u.velicanka@gmail.com

udruga.velicanka@net.hr

www.velika.hr

Mob: 098/256-554

VAKUUM GENERACIJA

Vikendi u Velikoj djeluju nekako pusto i tih. Ljudi se zatvaraju u kuće a tek poneki šetač izmjeri koracima dio sela i zamakne. Nakada krcato igralište, svojim otrcanim izgledom, niti ne može nekoga nagovoriti da svrati i «opuca» koju loptu. Nekada se u redovima čekalo da se odigra «basket,tri na tri», ili mali nogomet. Danas je uz sve te igračke konzole, sve teže animirati djecu i mlade ljude da uopće napuste domove. Tako da naše igralište nikako nije doraslo tome zadatku niti će, čini se, još skoro biti. Ili je možda problem u nečemu sasvim drugom.

Vratimo se malo u natrag, u vrijeme kada se započelo sa izgradnjom famozne sportske dvorane, točnije kada je srušeno dječije igralište. Ako se prisjetimo tamo su bile ljuljačke, tobogani, klackalice i dr. Tamo smo još kao malci stvarali naviku dolaženja na igralište, na kojem smo nerijetko provodili i cijele dane. Odjednom

to igralište biva uništeno, umjesto da se možda samo premjestilo. Ali sada je za takve analize kasno. Generacija koja je navikla dolaziti na igralište dolazila je i dalje ali nove generacije djeca nisu se na to navikavale. Djeca koja su išla u vrtić ili predškolsku su bila ograničena na sasvim skromne tjelesne aktivnosti uz par lopti, obruča i sličnih rekvizita koje vrtić posjeduje. Jednostavno nastaje vakuum, jedna generacija, nazovimo igrača polako izmiče i odlazi sa igrališta a druga još ni na vidiku. Ali ipak se javila nuda. Pojavljuju se nekakva igrališta, nekakva donacija, nije bitno. Odlično! Pa to smo čekali dugi niz godina! Hm...Po jedan tobogan, dvije ljuljačke, jedna klackalica, jedan... U redu skromno, ali imamo ga tu je. Evo ga. Gdje?? Jedno je tik uz benzinsku pumpu. Pa zar isparavanje naftnih derivata nije vrlo štetno? Dobro može se doći nedjeljom, dok benzinska ne radi ili praznikom.

Slijedeći problem je što je tu i glavna prometnica a novo igralište nema nikakvu ogradu. Bojim se da to baš i nije bilo najbolje riješenje niti za djecu i roditelje, niti za tete iz vrtića. Još jedna navika koju generacija iz vakuma nema a i teško ju može steći ju može steći, je bacanja otpadaka u kante. Kako da stekne tu naviku kada kante ne postoje. Tako da klinci pokušavaju putem iz obližnjih trgovina do škole, ukomponirati papiriće, razne folije i druge otpatke sa tuđim travnjacima i našim novoposadanim cvijećem ali nekako im baš ne uspjeva.

Eh da cvijeće, lijepo je i pohvalno, ali kako da je baš ono postalo prioritet pored igrališta koje žudi za obnovom, uništenim i neodržavanim pješačkim stazama i kroničnim nedostatkom kanti za otpatke? Možda će netko reći da primjedbe nisu na mjestu ali ako čovjek promatra sa strane, slijed događaja djeluje malo nelogično, kao da se radi facelifting nekome kome najprije treba plastična operacija.

Velika mora svojim izgledom učiniti da ljudi žele izaći i šetati njenim ulicama, mora učiniti da mladi žele doći na igralište. Potrebno je potaći društveni život da se razvija na mjestima koje nisu puna duhanskoga dima i alkohola i koja će razviti zdrave navike kod ljudi.

Uništili arheološko nalazište?

PRVI KAZNENI POSTUPAK ZBOG UNIŠTENJA ARHEOLOŠKOG LOKALITETA IZ BAKRENOG DOBA

Teška devastacija arheološkog lokaliteta iz bakrenog doba na brdu Pliš na obroncima Papuka iznad Velike predmet je kaznenog postupka, vrlo rijetkog u praksi. Optuženi su članovi uprave Kamen-Ingrada, Dražen Jozić i Đurđica Kristić, te tvrtka. To kazneno djelo, za koje je suđenje u tijeku, počinjeno je u ljeto 2005. godine.

— Tvrta nije poštovala rješenje za zaštitu kulturne baštine iz Ministarstva kulture, koje je zabranilo izvođenje ikakvih radova na vrhu brda Pliš, nego je nastavila eksploataciju. Pozvana je inspekcija za zaštitu kulturnih dobara, koja je utvrdila tešku devastaciju, a pozvana je i policija, koja je obavila izvid. Nakon toga podnesene su kaznene prijave – ističe dr. Žarko Španiček, voditelj Konzervatorskog odjela u Požegi.

I dok članovi uprave Kristić i Jozić smatraju da nisu odgovorni za to kazneno djelo jer su rješenje o zabrani izvođenja radova prosljedili u kamenolom, daljnji tijek suđenja trebao bi utvrditi po čijoj se naredbi ipak obavljala eksploatacija na arheološkom lokalitetu. Kazna za takvo djelo može biti novčana ili zatvorska do godinu dana.

Piše: Alen Solić

Pirotehničari u papučkim šumama

— Papučki obronci pod šumama, osobito između Slatine i Voćina, između Pakraca i Velike još uvjek nisu sigurni za bezopasno kretanje lovaca, izletnika i drugih namjernika. Naime, mine zaostale iz Domovinskog rata tiha su ali smrtonosna prijetnja i 17 godina poslije. Trenutačno se obavlja razminiranje terena Gospodarske jedinice Hrvatskih šuma "Slatinske prigorske šume". Vodeća tvrtka koja obavlja taj posao je Titan, a angažirane su i tvrtke ITP Atlanta, Amonal i Zeleni val. Do sada su za 17 radnih dana 32 pirotehničara pregledala 80 tisuća četvornih metara, a rok završetka radova prema ugovoru s Hrvatskim centrom za razminiranje je 30. travnja. Većina pirotehničara angažiranih na Papuku je s područja Slavonije, iz Osijeka, Slavonskog Broda, Požege i Virovitičko-podravske županije, a dio je iz Zagreba i Karlovca. "Do sada nismo naišli na mine, ali smo našli jednu manju avionsku bombu iz 2. svjetskog rata, koju smo odmah i uništili", rekao nam je Zoran Vasiljević, voditelj radilišta na tom projektu.

Piše: Alen Solić

Za sve je «kriva» Velička kronika

Nakon objavljuvanja teksta u božićnoj kronici o OPG-u Slavka Perića, nedugo zatim Slavku se telefonski javio njegov imenjak iz Samobora, Slavko Čačić. Ništa neobično reklo bi se, ali zanimljivo je to što su se tada prvi put čuli i što je Slavko Perić dobio ime upravo po Slavku Čačiću rođenom veličaninu, a od 1960. samoborčaninu. Naime, Čačić je još davne 1960. otišao iz Velike i cijelo to vrijeme živi u Samoboru ali Velika mu je ostala u srcu. U ono vrijeme bio je darovit, talentiran i sposoban. Bavio se trgovinom ali iznad svega bio je veliki domoljub i kao takav ondašnjim vlastima je smetao. Uvidio je da mu ovdje života nema i teška srca otišao je živjeti u Samobor. Zahvalan je Bogu što nije otišao daleko preko oceana, u Australiju kao mnogi drugi jer cilj takve politike bio je da se što više Hrvata iseli sa rodne grude. Ostao je tu na hrvatskom tlu, bliže svojoj Velikoj.

Slavko Čačić bio je aktivan i u sportskom životu Velike. Igrao je i bio kapetan NK «PAPUK» iz Velike. Za vrijeme njegova igranja u nogometnom klubu najveći uspjeh bio je osvajanje prvog mjesta u Podsavezu Slav. Požege. Slavko i danas prati i sluša što se sve događa u Velikoj i interesira se za rezultate nogometnog kluba «KAMEN-INGRAD».

Dolaskom u Samobor Slavko se posvećuje drugoj ljubavi-trgovini. Bio je poslovodja trgovine tekstila i konfekcije. God. 1979. ujedinjuju se tri samoborske firme i poslju pod zajedničkim imenom «SAMA» (Samoborski magazin) sa 600 zaposlenika. U novonastaloj firmi Slavko postaje šef nabave i prodaje sve do umirovljenja. Slavko je bio i stravstven lovac i tokom svoje lovačke karijere nakupio je dosta trofeja. Danas napiše i pokoju pjesmu o svojoj Slavoniji.

Slučaj je htio da se dva Slavka prvi puta sastanu 29. ožujka na brdu Šage u vinogradima i sjećanjima vrate u prošlost. Domaćin je bio Slavko Perić. Druženje je bilo ugodno i toplo i svi ćemo ga se rado sjećati. Veličane i Samoborčane zabavljao je velički tamburaški sastav «GROFOVI» i Tona Marinić. Vjerujemo da će takvih druženja biti još. Druženje je trajalo sve do večernjih sati a kad je došlo vrijeme rastanka goste smo ispratili pjesmom «A sad adio».

Dragi čitatelji, cilj Veličke kronike je da ljude informira, upoznaje, oplemenjuje, zблиžuje i ako smo to uspjeli, jako smo sretni. To nam daje nov poticaj i energiju da budemo još bolji i učinkovitiji.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Razmjena učenika

U svibnju tekuće školske godine ravnatelj nas je obavijestio da ga je predsjednik Turističke zajednice zamolio da naša škola, i naravno, naši učenici ugoste devetero učenika šestog razreda Hrvatske osnovne škole bi mogli postati domaćini malim gostima iz susjedne nam Mađarske, zavladalo je pravo oduševljenje i ponos odabranih koji bi željeli primiti jednog od učenika. I tako nam je jedne svibanjske večeri vlakom izravno došlo pod vodstvom učiteljice Biserke Brindza, koja je, zapravo, i bila idejni začetnik ideje o razmjeni učenika, koju je uspostavila s osnovnim školama u Tučepima i u Požegi. Tijekom šestodnevног boravka u Velikoj učeničkoj skupini kroz druženje sa svojim domaćinima i vršnjacima, imali priliku poboljšati svoj materinji hrvatski jezik. Naša je posjet gradu Požegi i terensku nastavu na Jankovcu, pod vodstvom učiteljice Kristine Last. Druženje se desilo u Periću gdje su se učenici, nakon ukusnog ručka, okušali u zanimljivim igrama. Primio ih je i načelnik općine Šilovo, kako lijepo, no došlo je vrijeme za povratak kući. Usljedile su pripreme za uzvratni susret u Budimpešti, gdje se dvanaest učenika šestih razreda vlakom otputovalo 6. lipnja. Smjestili su nas u đački dom koji se nalazi u Vrtiću, osnovna škola, gimnazija i đački dom. Njihova škola, koja je ujedno i osnovna i srednja, broji 175 učenika. Prva škola; druga se nalazi u Pečuhu. Te su škole nastale uz međusobni dogovor Hrvatske i Mađarske. Dok Hrvati plaćaju školu za Mađare u Osijeku, dотле Mađarska financira naše škole za Hrvate. U gimnaziju se uglavnom upisuju Hrvati, a u školu Biserka Brindza nam je rekla da školu ne pohađaju isključivo Hrvati, nego je u zadnje vrijeme postala svjetska hrvatska škola jer roditelji vide bolju šansu za svoje dijete, ako pored engleskog nauče i hrvatski jezik, budući da je Mađarska postala članica Europske unije. Drugog dana boravka u Budimpešti učenici su imali priliku posjetiti zgradu parlamenta, posjetiti ravnodušnim. Nakon toga, uslijedila je šetnja ulicom Vaci - najskupljom ulicom grada te odlazak u park na čitavo poslijepodne. Tijekom ostalih dana učenici su prijepodne pohađali nastavu, a poslijepodne je bilo rezervirano za sportske aktivnosti u školskoj dvorani te razgledavanje grada prilikom kojeg su posjetili Trg junaka, zoološki vrt, Budimsku palaču, Ribarsku kulu, Matijinu crkvu i Lančani most. Učenici su imali priliku prisustvovati i tradicionalnom oprasťanju učenika osmog razreda te su zajedno s učenicima domaćinima, za tu prigodu, ukrasili školu cvijećem i balonima. Zadnjeg dana boravka učiteljica Brindza je organizirala natjecanje dviju miješanih skupina u poznavanju Hrvatske te pregršt zanimljivih igara, a program pod nazivom „Tko što zna“ su završili učenici obiju škola izvedbama igrokaza. Puni dojmova i sa željom da se ova suradnja nastavi oprostili smo se s domaćinima, a lijepi trenutci u Budimpešti ćemo pamtititi cijelog života.

A.M.

posjet zoološkom vrtu

n i k a

ne općine Velika, gospodin Stanko Raguž, iz Budimpešte. Čim su učenici čuli da se i njihovo ime nađe na spisku iz Budimpešte doputovalo njih devetero budući da je takvu prijateljsku vezu već učenici su pohađali redovitu nastavu te su, ravnatelj Zdravko Barun organizirao im nastavilo u vikendici gospodina Slavka, gospodin Vlado Boban. Gostima je bilo i smo kolegica Kristina Last i ja zajedno u sklopu kompleksa kojeg čine Hrvatski matica. U Mađarskoj postoje dvije hrvatske ska financira i održava novu lijepu školu kojih žive uz granicu Hrvatske. Učiteljica je jevrsna moda upisati mađarsko dijete u dući da će Hrvatska u skoroj budućnosti u Parlamenta čija ljepota i raskoš nikoga nek obitelji domaćina kod kojih su proveli

**U VELIČKOM, I KUJEVAČKOM VINOGORJU SEZONA
SADNJE VINOVE LOZE U PUNOMU JEKU**

“GALIĆ d.o.o.” sad 100 hektara vinograda

VELIKA/RADOVANI - Na vinorodnim obroncima Papuka, ali i godinama zapostavljane Požeške gore, loza se sadi više nego ikad! Da se domaćim vinogradarima i vinarima ukidanjem apsurdne i turističkim vinarskim zemljama nezamislive odredbe o 0,0 promila u prometu vratila motivacija zajedno s povratkom nekadašnjih 0,5 promila, svjedoče novi mladi nasadi koji ovih dana niču k'o glije poslije kiše. Sve je više novih proizvođača s poduzetničkim duhom kojima ne manjka vjere u profitabilnost te proizvodnje, a jedna od njih je i požeška obitelj Galić. Oni na lokalitetu Vetova sade osam hektara, uglavnom crnih sorata, a tlo se priprema za još trideset hektara.

“Petogodišnji nam je plan zasaditi 100 hektara vlastitih vinograda u kutjevačkom vinogorju i to na potezu od Velike i Radovanaca do Podgorja, gdje još ima raspoloživih površina. Do zemlje je sve teže doći, parcele je već sada gotovo nemoguće okrupniti, a cijene zemlje vrtoglavo rastu jer je zanimanje veće nego ikad”, kaže Andrej Markulin, direktor tvrtke “Galić d.o.o.”, koja ove godine u vinograde ulaže četiri milijuna kuna, a planira graditi i smještajne kapacitete te podrum kako bi zaokružili ponudu. Najveće površine i ove godine podiže Kutjevo d.d., stotinjak novih hektara i to uglavnom graševine. Proizvodnju grožđa kao sigurnu budućnosti vidi i mladi požeški vinogradar Vjekoslav Mikić, koji

je svoja prva dva hektara posadio nadomak Požege, na položaju Komušine, na južnim i osunčanim padinama Požeške gore.

Tu ima još dovoljno državne zemlje, no cijena je također visoka. “Kada je Sabor ukinuo odredbu o 0,0 promila, odahnuli smo. Podigao bih vinograd i prije, ali sam strahovao da posao neće imati budućnost jer su vinari bili ogorčeni i javno upozoravali da im promet u podrumima drastično opada. Sada smo posadili crnu sortu Zweigelt i nešto sivoga pinota jer graševine ima dovoljno i većinska je sorta Požeške kotline. Položaj je na 270 metara nadmorske visine s puno sunčanih sati i vjetrovit, što sprječava pojavu i širenje bolesti loze”, kaže Mikić, koji se odlučio uz pomoć struke na ručnu sadnju jer su raspoloživi strojevi za sadnju “prebukirani” zbog golema interesa. Prema riječima Tomislava Božičevića, višega savjetnika za vinogradarstvo županijskog HZPSS-a, ove se godine sve više sadi ručno, “vodenom” sadnjom koja je sporija od strojne i traži veći ljudski rad, no primitak loze je gotovo stopostotan. Tako veliko zanimanje plod je i dobrih državnih poticaja koji za podizanje trajnih nasada na položajima s uvjetima težim za gospodarenje premašuju 44 tisuće kuna. Operativni program vinogradarstva predviđa 13 i pol tisuća hektara pod lozom do ulaska u EU, a samo u Požeškom kraju podigne se prosječno u sezoni sadnje 150 novih hektara.

Velički bazešni ipak puní kupača

Da ovih vrućih ljetnih dana kupača na otvorenim bazenima s prirodnom termalnom vodom u Velikoj neće manjkati potvrđilo se već za otvorenja sezone. Koncesiju na tri mjeseca u veličkim 'Toplicama' koje su zbog gubitka od 60-ak milijuna kuna već duže vrijeme u stečaju dobio je na natječaju obiteljski obrt Marice Vidović iz Trenkova.

- Nastojimo osigurati što bolje uvjete našim posjetiteljima. Iako koncesija nije mala i iznosila je u konačnici 183 tisuće kuna, cijene karata znatno su jeftinije nego lani i iznose 10 kuna za djecu te 15 kuna za odrasle. Želimo uistinu ići naruku gostima koji će dolaziti u Veliku na kupanje i izlete iz cijele Slavonije pa smo organizirali i bogatu, povoljnu ugostiteljsku ponudu u restoranu i kafiću uz bazene", kaže Marica Vidović dodajući kako će djeca predškolske dobi imati besplatan ulazak na bazen, a popusta

će biti i za organizirane grupe, ekskurzije sl.

Udogovoru sa školama i Općinom Velika u prvoj polovini srpnja za školsku će djecu veličkog kraja biti organizirana besplatna škola plivanja s besplatnim ulaskom!

- Drago nam je što je koncesiju dobila domaća obiteljska tvrtka koja zapošljava na bazenima dvadesetak ljudi iz našeg kraja. Velika je turističko mjesto i bez punih bazena nema pravoga ljetnoga turizma. Bit će tu i koncerata te kulturnih sadržaja u sklopu bazena - dodao je Vlado Boban, načelnik Općine Velika.

18. smotra folklora

„Čuvajmo običaje zavičaja“

Posljednji vikend u svibnju odnosno prvi u lipnju u Velikoj je rezerviran za smotru folklora.

Ovogodišnja 18. po redu održana je od 30.05. do 01.06. Kako smo željeli da gosti smotre iz Velike ponesu što ljepše dojmove i uspomene proširili smo program i događanja vezana uz samu smotru.

PETAK 30.06.2008.

vKao i prethodnih godina tako je i ovogodišnja smotra svečano započela u petak navečer uz brojne goste i bogat program.Nakon pozdravnih riječi načelnika općine V. Bobana i intoniranja himne započeo je program 18.smotre .Članovi KUD-a Ivan Goran Kovačić izveli su splet pjesama i plesova veličkog kraja. Usljedila je promocij zirke pjesama Marije Iličić „Prema brdu blaženstava“.

Četiri tematska ciklusa zbirke autorica ,kako sama kaže, posvećuje ljudima koji su oplemenili njezin život,Slavoniji što ljepotom oduzima dah i na svoja njedra prima sve ljude dobre volje i svojoj obitelji koja je njena snaga.Ova majka petero djece uspješno je svu snagu svoje vjere i svu snagu svoje ljubavi prema ljudima i zavičaju pretočila u stihove koje smo čuli te večeri.Samo joj možemo čestitati i nadati se da nećemo morati dugo čekati na drugu zbirku

Dašak juga i mora tјekom večeri donijeli su nam članovi klape "Furešti" za sam kraj programa domaćini su prvi puta izveli novouvježbane plesove zadarskog zaleda.

Večer je završila razgledavanje postavljene izložbe starih razglenica na kojima je ostala zabilježena povijest kako samog mjesta tako i bliže okolice.

SUBOTA 31.05.2008.

Drugi dan smotre nosi neslužbeni nazi Gastrotno dan. Većina gostujućih društava priprema specijalitete svoga kraja tako da i u gastro segmentu čuvaju običaje zavičaja. Kada bi sada počeli nabrajati sva jela koja su nam pripremili gosti po receptima svojih stari popis bi vjerovatno išao u nastavcima u sljedećim brojevima Veličke kronike. Od ranih prijepodnevnih sati do ranih večernjih sati naši gosti su uz svesrdnu pomoć domaćina pripremali svoje delicije u i oko Vatrogasnog doma. Po planu smotre sve pripremljeno taj dan degustira se iste večeri i možemo reći da je plan (do posljednje mrvica) uspješno realiziran.

NEDJELJA 01.06.2008.

Trećeg dana smotre po dva člana, svakog gostujućeg društva obučeni u narodnu nošnju kraja iz kojeg dolaze, uz ostale vjernike prisustvuju misnom slavlju koje je ujedno i i uvod u događanja toga dana.

Iza podne već počinju pristizati ostali učesnici i prostor Osnovne škole „Ivan Goran Kovačić“ koja ga ustupi gostima postane kao košnica. Oblačenje nošnji, pravljenje frizura, „uštimavanje“ instrumenata i posljednje upute voditelja prije mimohoda i samog nastupa.

Iako je prošle godine kiša omela nastupe ove godine crni oblaci su se pokazali ali ipak nije kišilo. Sudionici mimohoda prošli su kroz Veliku a stanovnici su im ispred svojih domova nudili piće i kolače i na taj način pokazali gostima dobrodošlicu.

Povorka predvođena mažoretkinjama i konjanicima je uz pjesmu stigla do svečane pozornice. Program je počeo intoniranjem himne. Načelnik općine V. Boban je nakon pozdravnih riječi uručio ključeve prostora kojeg je KUD "I.G.Kovačić", od općine dobio na korištenje.

Nastupe izvođača pratila je mnogobrojna publika koja je znala nagraditi aplauzom pjesme i plesove izvođača.

Zajedničkom večerom i druženjem svih sudionika i domaćina privredna je 18. smotra svome kraju.

I za sami kraj stihovi pjesme Veličko kolo autorice Marije Iličić

U kolo se pohvatali i zapjevali,
Za svanuće nisu znali.
Ni umora ni težine
Osjetila mladost nije.

Luka pjeva kao pravi bećar

PLETERNICA

Otpjevavši pjesmu "Bećar Luka," dvanaestogodišnji Luka Zvekić osvojio je prvo mjesto na autorskoj večeri ovogodisnjega dječjeg tamburaškog festivala Cvjetići glazbe. Iri nije bio oduševljen samo pjesmom koju je izveo, već i interpretacijom i simpatičnoscu kojom taj mali pjevač zrači. Da ziri nije pogrijesio, pokazala je i brojna publika koja je svaki Lukin izlazak na pozornicu docekala velikim pljeskom.

- Malo sam uzbuden,
ali ovo je vec
treci put da
nastupam
na ovom
festivalu pa
sam vec naviknuo
na sve to.

Luka iza sebe ima
dosta pjevackog iskustva

Prvi sam put nastupio sa pjesmom "U mog baće" i osvojio drugo mjesto a prošle sam godine s pjesmom "Ja i moja tamburica" bio treći. Luka Zvekić dolazi iz Velike I cjeli mu je život orjetiran prema glazbi. Već pet godina polazi glazbenu školu i svira bisernicu. Sada je završio šesti razred, a nakon osnovne škole želio bi upisati srednju glazbenu školu u Požegi.

Osim na cvjetićima glazbe, Luka je nastupao na koncertima glazbene škole u obrtničkom domu te u kazalištu na prvom godišnjem koncertu tamburaškog orkestra. Sada ga očekuje i nastup na Zlatnim žicama Slavonije.

Dan Motora POŽEGA 2008

02.08.2008.

Trg Sv. Trojstva

*edukacija vozača
druženje
3. dobrovoljno darivanje krvi
izložbe
koncert
moto show program
dječja biciklijada
defile kroz grad za sve stradale u prometu
poligon sigurne vožnje*

Udruga DMP zahvaljuje svim sudionicima humanitarnih akcija i 5.počasnog kruga

.....
Dodatne informacije o Danu Motora 2008 saznajte na www.danmotora.hr ili u Turističkoj zajednici grada Požega

www.danmotora.hr

Veterani NK "Papuk"-a iz Velike nastavili su i dalje igrati nogomet sa svojim generacijskim "protivnicima" od kada su se 2006. godine prvi puta okupili i nakon dugo godina odigrali svoju prvu utakmicu.

Tako da su u suradnji sa Udrugom "Veličanka" organizirali Prvi memorijalni veteranski nogometni turnir "Domagoj Sekulić" koji je održan dana 24. svibnja 2008. godine na stadionu ŠRC-a Kamen-Ingrad u Velikoj.

Turnir je u organiziran u spomen na prerano preminulog nogometaša NK Papuk Domagoja Sekulić, s kojim je velika većina sadašnjih igrača veterana NK Papuka djelila istu svlačionicu u svim dobnim kategorijama kluba od najmlađe pionirske do seniorske momčadi.

Na turniru su sudjelovale četiri momčadi Vallis Aurea iz Kutjeva, Sloga iz Trenkova, Kaptol i domaćini Papuk Velika. Pobjednici prvog memorijalnog turnira su veterani Vallis Aurea-a iz Kutjeva koji su u finalnoj utakmici koja je odigrana pod reflektorima veličkog stadina, pobjedili NK Kaptol rezultatom 2:1, dok su u utakmici za treće mjesto veterani NK Papuk Velika pobijedili NK Slogu Trenkovo rezultatom 4:2.

Memorijalni veteranski t

Iako je rezultat ovakvih natjecanja u drugom planu o izjednačenosti veteranskih momčadi koje su sudjelovale na turniru govori i podatak da su oba polufinalna susreta završila neriješenim rezultatom 1:1 tako da su o sudionicima finala morali odlučivati jedanaesteri pri čemu je Vallis Aurea bila bolja od Papuka s rezultatom 4:2, a Kaptol od Sluge rezultatom 5:4. Iako opterećeni (pokojim) viškom kilograma i godina, bivši nogometari su pokazali da nisu zaboravili igrati nogomet.

Sve utakmice su vrlo korektno sudene od strane sudaca Račić Dragana Raleta, Adžića Josipa i Šipure Tome Čomo.

U ime organizacijskog odbora Robert Hofman je rekao:

“Drago nam je što su se sve momčadi odazvale i što je sve prošlo u najboljem redu. Želja nam je da memorijalni turnir kojim se prisjećamo našeg prerano preminulog prijatelja, sumještanina i igrača Papuka, preraste u tradiciju”.

Veterani NK Papuka i Udruga Veličanka zahvaljuje svima koji su svojim donacijama i pruženoj pomoći pomogli na bilo koji način, da se ovaj turnir održi. Od srca, Hvala!

Turnir „Domagoj Sekulić“

SJEĆANJE NA UČITELJA IVANA PERINOVICA

Učitelj Ivan Perinović rodio se 17.srpnja 1919. godine u Pakračkoj Poljani, a umro je 30.srpna 2002.godine u Velikoj. Kao učitelj radio je u Bektežu, Frkljevcima i u PŠ „Ivan Goran Kovačić“ u Radovancima, gdje je i stanovaо sa svojom obitelji.

U Radovancima je učiteljevao punih dvadeset godina (1959.–1979.). Svojim životom i radom postao je pravi Radovančanin. Mnogi ga od nas pamte kao strogog, ali prije svega pravednog učitelja s foto aparatom na kožnom remenu oko njegova vrata.

Mnogo je toga ovjekovječio naš dragi učitelj. Sačuvao je od zaborava izgled našega sela dok u njemu nije bilo struje i dok su konji obrađivali naše njive. Učitelj je volionaše selo i zahvaljujući njemu u selu je bilo veselo i živo. Mnogi od nas, a ponosni smo na to što je on bio naš prvi učitelj, pamtimmo malu amatersku glumačku družinu koja je pripremala predstave i zajedno sa svojim učiteljem u našoj maloj školi okupljala cijelo selo. Živjeli smo za te nastupe i vrlo smo rado pjevali, recitirali i glumili, a

naš učitelj uvijek je pronašao načina da nas sve uključi u program.

Gospodin učitelj Ivan Perinović obavljao je i zasluženu funkciju predsjednika Mjesne zajednice Radovanci i zalagao se za napredak i modernizaciju sela. Volio je naše selo i želio je postići da ga i mi isto tako volimo i budemo na ponos, kao što je bio i naš dugogodišnji učitelj, kojega se ovih dana s dubokim poštovanjem prisjećamo.

Marija Iličić
Radovanci

HRVATSKA ELEKTRO PRIVREDA

Novi poslovno-pogonski objekt Požeške «Ekektre» uskoro bi trebao biti u punoj funkciji. Riječ je o 4 milijuna kuna teškoj investiciji čija je izgradnja krenula lani, što u potpunosti financira Hrvatska elektroprivreda. Prema riječima direktora «Elektre» Požega Slavka Perića sadašnji prostor u Primorskoj ulici postao je pretijesan pa će tako u novi objekt preseliti cijelokupan sektor održavanja, garaže i autopark, radionice i dio skladišta dok će blagajne za kupce ostati i nadalje u sadašnjoj zgradi u Primorskoj ulici. Do potpunog dovršenja zgrade potrebno je kupiti inventar te urediti okoliš. Inače, Elektra je u prošloj godini na području Županije investirala ukupno 12 milijuna kuna. Najveći dio od toga iznosa utrošen je na obnovu priključaka u četiri ratom razrušena naselja i to u Kamenskom Vučjaku, Čečavcu, Markovcu i Nježićima gdje je za 15 priključaka s troškovima razminiranja utrošeno čak tri milijuna kuna. I ove je radove u potpunosti financirao HEP, a na području Županije još je sedam ratom uništenih sela u kojima je potrebno obnoviti niskonaponsku mrežu. U ovoj godini u izgradnju i obnovu elektroenergetskih objekata planira se utrošiti dva i pol milijuna kuna, a između ostaloga u planu je obnova elektroenergetskih objekata u Granju i Gradištu, zamjena postojećih drvenih trafostanica betonskim, te rekonstrukcija priključaka u svim gradskim ulicama u kojima su u tijeku radovi na rekonstrukciji. Lani je to bio slučaj u Cirakijevoj, Orljavskoj, Njemačkoj i ulici Matice Hrvatske, a osim u Požegi isti su radovi izvedeni u Pleternici i Kutjevu pri čemu je ugrađeno 7 kilometara podzemnih kabela. Inače, požeška «Elektra» upošljava 150 radnika koji skrbe o gotovo 27.000 kupaca električne energije.

Plinifikacija Velike i Kaptola

Riječ je o plinovodu duljine šest i pol kilometara na području općine Velika, te nešto više od tri kilometra na području Kaptola. Investicija je teška ukupno 12 i pol milijuna kuna, a radove će izvoditi HEP plin Osijek.

Rekao je na današnjoj konferenciji za novinare župan Rastislav Navratil dodajući da će nakon toga jedina općina bez plina u Županiji biti Čaglin. "Razlog tome je što tamo još uvijek nije usvojen prostorni plan, a njegovo se usvajanje očekuje uskoro nakon čega će se stvoriti preduvjeti za plinifikaciju i ove općine", dodao je Navratil.

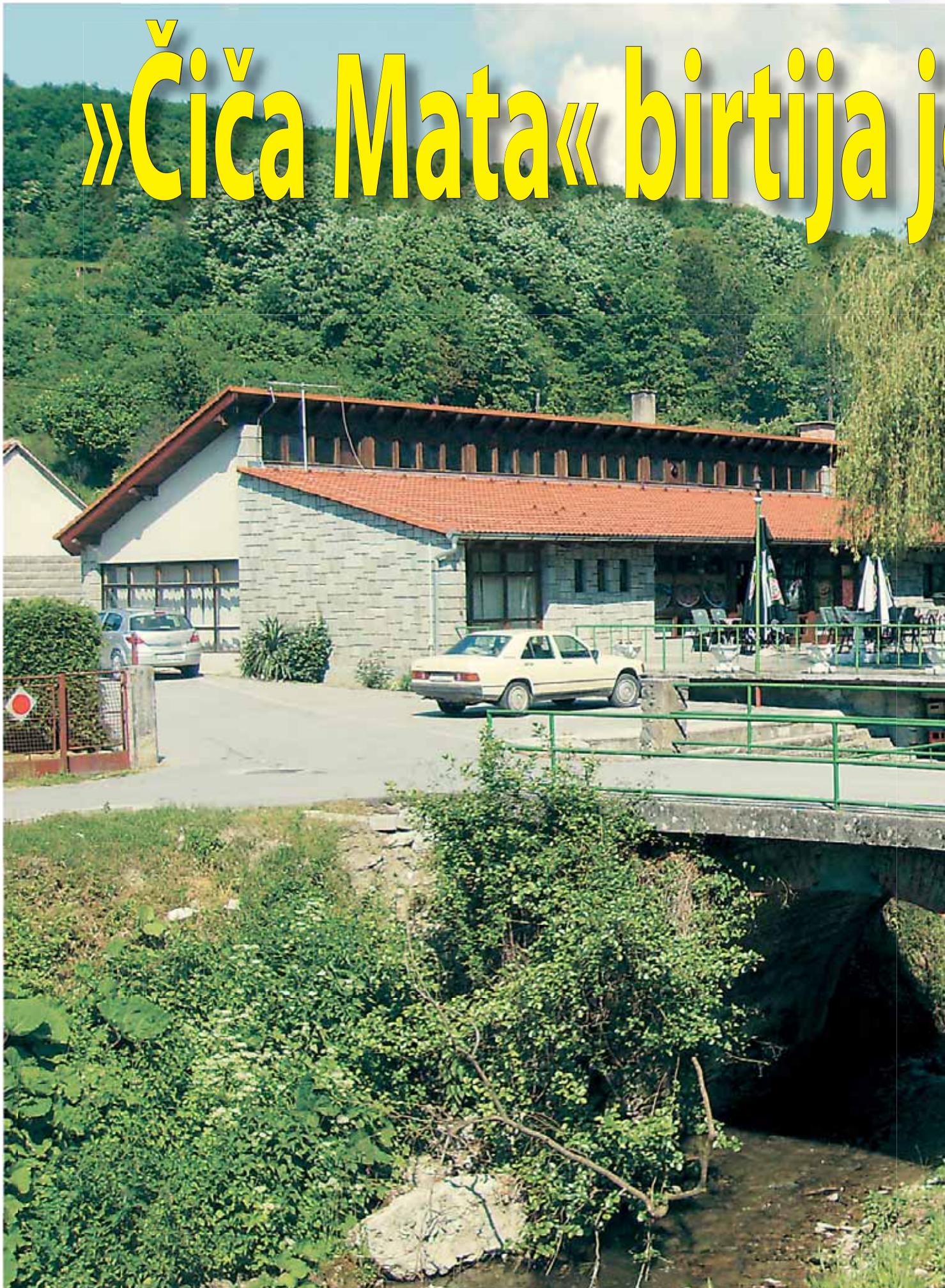
Za potrebe kućanstava i privrede veličkoga kraja potrebno je milijun i pol kubika plina na godinu dok je za kaptolački kraj potrebno osigurati nešto više od 900 kubika plina godišnje.

Dogodine bi trebala početi izgradnja plinovoda u Velikoj i Kaptolu.

Tako bi do kraja 2011. godine plin dobio preko dvije tisuće tamošnjih kućanstava i to oko 1300 u Velikoj i 900 u Kaptolu.

»Čiča Mata« birtija j

e stara...

Već 40 god. Velika ima svoj čuveni i nadaleko poznati restoran «Čića Matu». Smjestio se uz samu Veličanku, kilometar do bazena. Pored njega su ostaci nekadašnjih ribnjaka vkoji su u dosta lošem stanju i ničemu ne služe.

U početku dok još restorana nije bilo imanje je bilo u vlasništvu IPK Osijek. Osječani su tu napravili tri bazena i mrjestilište za pastrvu. IPK Osijek 1963.god. šalje u Veliku svog radnika Peru Raguža da se brine za uzgoj i prodaju pastrve. Prvi mlad došao je iz Slovenije, a kasnije Pero je sam odgajao konzumnu pastrvu težine do 25 dkg koja je bila plasirana po veličkim i požeškim restoranima, a odvozila se i za Gradišku i Brod. Pero Raguž uzgajao je i prodavao ribu sve do 1971.god. Nakon njega, kratko vrijeme brigu o uzgoju vodio je Šljubura Marko, a od 1972.-1987.god. (15 god.) na mjesto «ribara» dolazi Mijo Baršun.

God. 1972. kada su u mjesec dana bile dvije poplave, iz ribnjaka su izašle skoro sve ribe. Stariji veličani to pamte, kupili smo ih i po dvorištima. God. 1968. IPK Osijek prodaje ribnjak «Papuku» iz Požege. Mesna industrija «Papuk» 1969. gradi riblji restoran i daje mu ime «Čića Mata», a bio je otvoren za Dan borca. U početku, u samom restoranu bio je bazenčić sa živim ribama. Novosagrađenim restoranom upravlja je «Papuk», a kasnije Kombinat Kutjevo jer je «Papuk» bio jedan od OOUR-a Kombinata. God. 1988. Kombinat Kutjevo izdaje «Čića Matu» u zakup pa su od 1988.-1999. restoranom upravljali tandem «Šima i Duma». God. 1997. «Čića Matu» kupuje veličanin Vlado Miškulic koji se nalazi na privremenom radu u Švicarskoj. Restoran se nekoliko puta davao u zakup, a od prošle godine upravljanje restoranom preuzima «Ugostiteljstvo Grbavac»

U restoranu su se godinama održavale skupštine lovaca, vatrogasaca, ribolovaca... Priredio se doček Nove godine, zatim maturalne zabave, zabave povodom dana žena, svatovi, karmine, krštenja, krizme, prve pričesti i sl.

«Čića Matu» opjevalo je i najpoznatiji velički pjevač Tona Marinić. «Čića Mata birtija je stara...»

Danas, restoran «Čića Mata» je savršeno mjesto za poslovne i obiteljske ručkove, romantične večere, rođendane, domjenke, promocije i druge svečane prigode. Terasa restorana ljeti pruža ugodnu hladovinu uz rječicu Veličanku, a vikendom se tu može zabaviti uz ples i živu glazbu. Ovdje se mogu naći jela s ražnja i roštilja, jela ispod peke i razni riblji specijaliteti. Od vina tu su zastupljeni: Chardonnay, Graševina, Rajnski rizling, Traminac, Cabernet sauvignon, Merlot, Sirah...

Prekrasan ambijent te bogata ponuda hrane i pića uz prijazno osoblje, čine ovaj restoran jednim od najpopularnijih u Slavoniji.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Kolumna: Rončević Danica

Slušam radio i najednom mi pažnju privuče riječ „pedofil“. Gdje? U Velikoj priveden pedofil. Da ne vjeruješ u vlastiti sluh. Pa zar je moguće da nam se i to događa, zar je Velika magnet za sve gromove i gromovnike. Još nam je samo pedofilija ovdje trebala. Sigurno smo svi mislili da se tako nešto događa tamo daleko u Americi, Japanu ili Bangladešu. To se događa nekome drugome – mislimo.

Ipak, sve se to događa ovdje, to je bolest današnjice i ne zaobilazi nikoga.

Bila spomenuta vijest točna ili ne, svakog je roditelja zazeblo oko srca, svatko odmah pomisli na svoje dijete. Znamo li gdje nam se djeca kreću, što rade kada nisu kod kuće, vreba li na njih opasnost, i neizostavno pitanje- što mi činimo da zaštитimo svoju djecu. Što uopće možemo učiniti kad nam djecu

sa svih strana bombardiraju lošim reklamama, filmovima, tiskovinama...kada je sve „cool“, osim onoga što kažu roditelji.

Bez obzira na sve te loše utjecaje, malo više pažnje, malo više razgovora s djecom može pomoći. Ako se redovito ukazuje na pogrešne stvari, ako se kritizira loše ponašanje, djetetu će to ipak nešto značiti. Bez obzira što u tom času ne želi čuti da je loše ono što se servira mladima kao nešto dobro, baš stvoreno za njih, ako nema kritike, ispada da možemo činiti sve što nam padne na pamet ne misleći na posljedice. Institucije čine što čine, ali ovo su naša djeca i ne treba ih prepustiti bilo kome. Bez obzira na obveze koje imamo, pokažimo koliko nam je stalo do njih i koliko ih volimo.

Jednog dana, kada nam se naši propusti ili nebriga obiju o glavu, bit će kasno. I za suze i za kajanje.

RAD UDRUGE UMIROVLJENIKA OPĆINE VELIKA

3. svibnja ove godine održana je godišnja izborna skupština UMU-Općine Velika.

Nakon intoniranja naše himne, odali smo počast preminulim članovima i poginulim braniteljima. Predloženo je radno predsjedništvo, zapisničar i ovjerovitelji.

Prisutne je pozdravio predsjednik Franculić Željko. Daljnji tok rada se odvijao prema već ustaljenom dnevnom redu, uobičajenom za ovakve skupštine.

Skupu su prisustvovali brojni umirovljenici i gosti iz susjednih udruga: Kaptola, Jakšića, Brestovca, Požege. Prisutne je pozdravio načelnik općine Vlado Boban, koji je u svom obraćanju pohvalio rad Udruge i veliku suradnju i podršku naše općine.

Među ostalima skup je pozdravio predstavnik DVD-a Velika, a potom i ostali gosti.

Nakon završenog službenog dijela skupštine, slijedio je ručak za sve uzvanike i članove udruge. Našao se tu na stolu „nezaobilazni“ čobanac, pečenica, piće i kolači.

Dobrom raspoloženju i ugodaju, svakako je pridonio nastup naše pjevačko-glazbene sekcije.

Kao i svake godine ugostili smo i „vesele umirovljenike“ iz Požege koji su svojim nastupom uzeli učešće u našem programu.

Veselje je potrajalo do kasnih popodnevnih sati, na zadovoljstvo svih prisutnih.

Tajnik: HORVAT LJUBICA

PČELARSTVO DRAGULJIĆ

Stari su ljudi znali reći: - „Gdje ne vidiš pčelu da opstaje, tu se ne zadržavaj! Gdje ne obitava pčela, tu nema života za ljude.“

U neposrednoj blizini Parka prirode Papuk,, podno pašnjaka Gaj, niknuo je grad košnica pčela. Košnice su vlasništvo obitelji Draguljić iz Radovanaca. Livada Šljivik, na kojoj je niknuo grad košnica, okružena je bagrenikom i kestenovom šumom. U blizini livade protječe potočić Radovančica. Okolne livade nisu tretirane pesticidima, tako da pčele, uz ekološki

zdravu hranu i bistru tekuću vodu, imaju idealne uvjete za opstanak. Vlasnica obiteljskog gospodarstva je gđa. Đurđa Draguljić, koua i po tri puta dnevno obilazi svoje pčele. U vođenju gospodarstva pomažu joj suprug Nedjeljko, pirotehničar na ratom pogodenim dijelovima Hrvatske, kćerka Marija, studentica medicinskog fakulteta u Zagrebu i sin Ivan, učenik srednje medicinske škole u Pakracu. Cijela obitelj uključena je u proizvodnju pčelinjih proizvoda. Proizvode med bagrem, med kesten, livadski med, te rakiju medicu. Proizvodi se prodaju po Hrvatskoj , ali i izvan granica domovine.

Pčelinji proizvodi su zdravi i čisti, a za sve nas lijek i ugoda, što potvrđuje i obiteljsko gospodarstvo Draguljić, koja teži ka uspjehu i dalnjem unapređenju pčelarstva u Hrvatskoj.

Marija Iličić
Radovanci

DOGAĐANJA U

Župu sv. Augustina u Velikoj pohodio je 22. travnja požeški biskup dr. Antun Škvorčević. Svoj cjelodnevni pastirski pohod (vizitaciju) započeo je u župnoj crkvi sv. Augustina gdje je biskupa dočekao župnik Josip Klarić. Nakon župnikova pozdrava i zaziva Duha Svetoga, župnik je ukratko predstavio župu. Slijedila je posjeta Domu za starije i nemoćne osobe u Velikoj gdje se biskup susreo s korisnicima i djelatnicima doma. Nakon toga biskup je posjetio kamenolom Kamen–Ingrad gdje se susreo sa stečajnim upraviteljem i njegovim suradnicima. Zatim slijedio je posjet Osnovnim školama u Velikoj i Trenkovu. Biskup je posjetio i najbrojniju obitelj požeške biskupije, Josipa i Ruže Vukašinović iz Velike i njihovih petnaestero djece. Obišao je i groblje sv. Marka u Velikoj, kapelu na groblju u Trnovcu, kapelu sv. Demetrija u Trenkovu i kapelicu sv. Jurja u Radovancima. Na kraju, u župnom stanu susreo se sa članovima Župskog ekonomskog i pastoralnog vijeća. Svoj cjelodnevni pastirski pohod završio je euharistijskim slavlјem sa ovogodišnjim krizmanicima i njihovim roditeljima.

Na Presveto Trojstvo 18. svibnja započela je trodnevica krunjenja Gospa od utjehe. Budući da ove godine godišnjica krunjenja pada na blagdan Tijelova, proslava se održala po 32. put dan ranije. Prvu večer misno slavlje i propovijed predvodio je fra Danijel iz Podmilačja, a drugu i treću večer fra Marko iz samostana Petričevac, kod Banja Luke. Sve tri večeri bile su dobro posjećene, a treću smo večer morali zbog kiše započetu sv. Misu u perivoju, nastaviti u crkvi.

Nakon trodnevnice slijedila su još dva Sveta otajstva, Krizma i Tijelovo. Nakon mjesec dana u našu župu ponovo dolazi biskup, ovaj put podijeliti Pečat dara Duha Svetoga. Uoči godišnjice krunjenja Veličke gospe i blagdana Tijelova sv. potvrdu ove je godine primilo 65 potvrđenika.

Tijelovo je blagdan kada častimo tijelo i krv Kristovu. To je i dan kada vjernici u procesijama

javno svjedoče svoju vjeru. U Hrvatskoj je Tijelovo i državni blagdan. I ove godine na blagdan Tijelova počastili smo tijelo i krv Kristovu sudjelujući u procesiji. Osim vjernika, djece i ministranata u procesiji su sudjelovali u svojim odorama planinari, vatrogasci i udruga Kotorvarošana.

Dogadaji koji su se dogodili tih pet dana uz milosna otajstva, istinski su rast u vjeri i zajedništву.

U petak 30. svibnja na blagdan Presvetog Srca Isusova, prvog dana ovogodišnje smotre folklora u Velikoj pod nazivom «Čuvajmo običaje zavičaja» u DVD-u u Velikoj promociju svoje prve knjige – zbirku pjesama pod nazivom Prema brdu blaženstava, imala je Marija Ilić iz Radovanaca, autorica himne Gospo od utjehe. Ovu zbirku Marija posvećuje ljudima koji su joj oplemenili život, zatim rodnoj Slavoniji i svojoj obitelji (majka je petero

ŽUPI VELIKA

djece). Zahvalna je dragom Bogu za nadahnuće i Blaženoj Djevici Mariji kojoj je posvećena. Osim već nam poznate Gospo do utjehe u zbirci se još nalaze i ostale: Moj anđele, Kolo naše, Slavonska noć, Uspavana Slavonija, Veličko kolo, Zlatne žice, Prema brdu Blaženstava, U Radovancima, Veličani moji, Križ od trnja, Gospa Velička, Zrno ljubavi... Nakladnik zbirke je župa sv. Augustina iz Velike, urednica Sumbulka Marić, a ilustrator Stjepan Krajček. Ovim putem zahvaljuje svim sponzorima koji su pomogli da ova knjiga ugleda svjetlo dana.

U vrijeme tih događanja pročula se vijest da je naš župnik Josip Klarić novi generalni vikar požeške biskupije. Uz novu dužnost ostao bi i dalje župnik u Velikoj, a za pomoć bi dobio kapelana. Nakon samo nekoliko dana dolazi nova vijest da nas napušta. Tom viještu svi smo bili zatečeni. Mišljenja smo da za učestale promjene župnika u Velikoj nije dobro i Velika to ne zaslužuje. Župa je velika i u zadnjih nekoliko godina imala je više građevinskih zahvata. Najprije župni stan, pa toranj, a sada je na redu crkva i uz brigu za perivoj i okoliš, zahtijeva svećenika na više godina, jer kad se upozna s narodom ove župe, zatim potrebama i ulaganjima, tada mora otići. Nitko se za kratko vrijeme neće za nešto zauzeti.

Sretni smo što je naš župnik promaknut na veću dužnost, a istodobno i žalosni jer nas napušta. Župnik Josip Klarić je drugo dijete od ukupno desetero djece obitelji Klarić. Rodio se 25. ožujka 1955. g. u Slavonskom Kobašu od oca Andrije i majke Marije. Nakon završene osnovne škole upisuje se u Dječačko sjemenište u Zagrebu. Maturirao je 1973. i iste godine odlazi u Bogoslovno sjemenište u Zagreb. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1980. godine. Župni vikar bio je u Novoj Kapeli, a 1986. postaje upraviteljem župe Vrbje. U Vrbju je bio deset godina, a 1996. preuzima župu Lipik gdje ostaje dvije godine. Od 1998. do 2002. vrši službu vicerektora u Bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu. U kolovozu 2002. dolazi u župu Velika i ostaje nepunih šest godina. Biskup dr. Antun Škvorčević imenuje ga 2004. godine biskupskim vikarom za pastoral i voditeljem Doma sv. Augustina u Velikoj. U Velikoj je 2005. proslavio i 25 godina svećeništva. Zanimljivo je to što mu je i stric svećenik i isto se zove Josip Klarić i što je on već treći generalni vikar, sa imenom Josip.

Našem Josipu «dugom» želimo puno uspjeha i obilje Božjeg blagoslova u svom radu.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Sv. Ivo u šumi

Kapelica sv. Ivana Krstitelja nalazi se na istom mjestu gdje je nekad bila stara kapelica. Udaljena je nekoliko stotina metara od veličkih bazena tik uz cestu Velika – Duboka. Stara kapelica nije imala neke posebne vrijednosti. Ne zna se tko ju je gradio i kada, a mali kipić sv. Ivana koji je tamo bio, čuva se u Veličkom muzeju. Zna se samo da su na blagdane sv. Ivana mnogi se išli tamo pomoliti. God. 1991. stranka HNS i velički župnik Mirko Roginić izgradili su novu kapelicu u kojoj se nalazi velika slika sv. Ivana sa veličkim detaljima. Sliku je izradila umjetnica iz Požege, Karolina Miklušić. Odmah do kapelice s desne strane je zvonik a s lijeve natkriveni vanjski oltar gdje se služe sv. Mise. U početku sv. Mise su se služile na Mladi Uskrs, na blagdan rođenja sv. Ivana (24. lipnja), na blagdan smrti sv. Ivana (29. kolovoza) i na Florijanovo. Sada je to uglavnom za blagdane smrti i rođenja sveca ako to vrijeme dopusti.

Sv. Ivan je bio čovjek poslan od Boga. Rodio se na čudesan način od oca Zaharije i majke Elizabete. Ivan je bio u rodbinskoj vezi sa Isusom. Kad je odrastao otišao je u pustinju i ondje pokornički živio, odijevajući se u kostrijet i jedući skakavce i divlji med. Jednog dana Bog mu progovori u pustinji i pozva ga da nastupi javno i najavi dolazak Božjeg kraljevstva i svijetu predstavi Spasitelja, Isusa Krista. Tako je Ivan započeo svoje javno djelovanje. Propovijedao je i krštavao u pustinji. Jednog je dana Isus došao k Ivanu da ga krsti. I dok je Ivan krstio Isusa, opazi kako na njega siđe Duh Sveti u obliku goluba. Uto začu se glas s neba «Ti si Sin moj ljubljeni koga sam odabrao». Upravo ovaj znak Bog je dao Ivanu da po njemu prepozna Spasitelja. Ivan je završio svoje poslanje mučeničkom smrću. Herod po nagovoru svoje žene, dao je da mu se odrubi glava samo zato što je otvoreno rekao da je grijeh što je uzeo ženu svoga brata i njome se oženio.

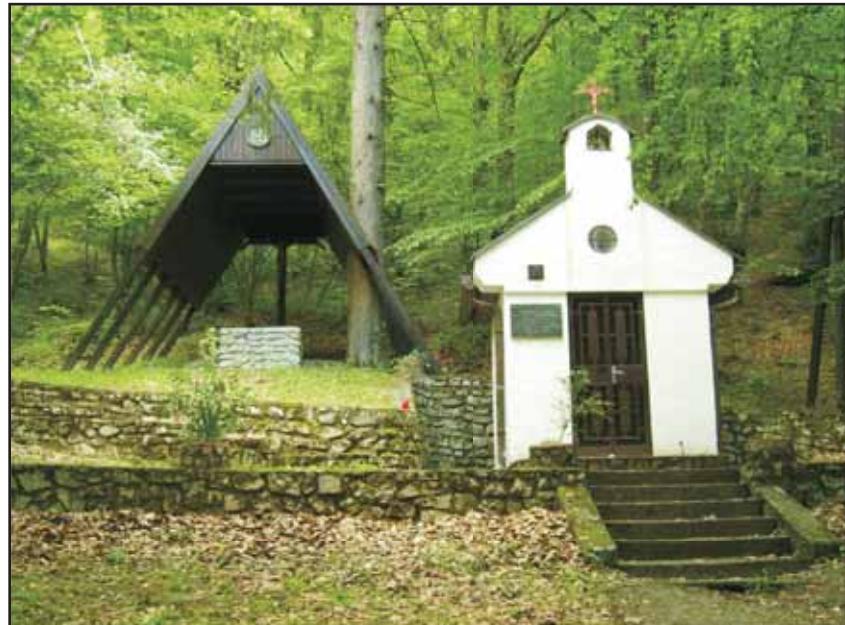
Za njega je Isus rekao: «Nije nitko između rođenih od žene, veći od njega» - Što znači, da je najveći među svetima. Crkva slavi tri rođenja: Isusovo, Marijino i Ivanovo.

U prošlosti, najznačajniji ljetni blagdan bio je Ivanje. Glavno obilježje Ivana je bilo paljenje vatre tj. Ivanjski krijes. Luka Ilić Oriovčanin u svojoj knjizi «Narodni slavonski običaji» iz 1846. god. donosi detaljniji običaj Ivanjskog krijesa u kojem spominje i dva požeška sela, Radovance i Veliku.

U Velikoj i Radovancima momci su sa upaljenim bakljama koje su pripremali nekoliko dana prije, penjali na okolne brežuljke. Ondje su uz veselje skakali, pjevali i mahali bakljama sve dok nisu dogorile. Povratkom dolje u dolinu, oko krijesa su zaplesali kolo s djevojkama. Poslije je slijedilo preskakanje preko vatre u parovima. Vjerovalo se da će tko bolje i više skoči preko vatre, imati plodnu pšenicu i da ivanjska vatra štiti od glavobolje i drugih bolesti.

Kod sv. Ive u šumi svraćaju planinari, turisti, izletnici i svi koji vole prirodu kako bi se u hladu stogodišnjih hrastova odmorili i pomolili sv. Ivi – najvećem svecu.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

80. GOD. IGRANJA NOGOMETU VELIKOJ

PAVO HAKŠTOK

Nogomet se u Velikoj počeo igrati još davne 1928.god. U to vrijeme nogomet se igrao samo u većim mjestima. Igralo se na livadama i pašnjacima, a Veličani su imali igralište na Ribnjaku, na mjestu sadašnjeg parkirališta kod bazena. Prve utakmice bile su prijateljske, a protivnici su bili igrači iz okolnih mesta. Prvi naziv nogometnog kluba bio je NŠK «Velika». Nakon drugog svjetskog rata klub mijenja ime u NK «Papuk». Klub je bio mjesto okupljanja kako mladeži tako i starijih. Financijska sredstva za rad kluba sakupljali su aktivisti kluba od svojih sumještana koji su uvijek kada je to zatreballo, pomagali svome klubu.

Velika je oduvijek bila rasadnik dobrih i talentiranih nogometara koji su za razliku od danas, igrali srcem i borili se za boje svoga kluba. Igrači koji su igrali za «Papuk» nisu svi bili iz Velike. Neki su kao i danas, došli iz drugih sredina. Jedan od takvih bio je i Pavo Hakštok. Pavo je jedan od najstarijih, sada još živih igrača «Papuka». Rodio se 1935.god. u Zoljanima kod Našica. Imao je tri brata i sestru. Otac mu je radio u DIP-u Đurđenovac na iskoristavanju šuma. Pošto su i veličke šume pripadale DIP-u Đurđenovac 1948.god. obitelj Hakštok dolazi živjeti u Veliku. Pavo je bio najstariji od braće i nakon osnovne škole odlazi u Zagreb na školovanje. U Zagrebu je završio srednju industrijsku školu i ponovo se vraća u Veliku. Zapošljava se na šumskoj željezničici, a 1958. ženi se sa zaručnicom iz Velike. Igrao je nogomet u veličkom «Papuku» od 1952.-1962. a brat Josip bio je golman. Branio je Papukove boje gotovo na svim mjestima. Bio je tri godine i kapetan momčadi. U to vrijeme igrali su još: Šmitpeter (Golub), Čop, Čačić, Tijan, Lukačić, Anić, Geber, Krtinić, Topalušić, Budaj, Keler, Tomljenović. Najveći uspjeh kluba u vrijeme Pavine aktivnosti bio je plasman «Papuka» u Podsaveznu ligu Brod-Požega u sezoni 1956/57. Podsaveznu ligu sačinjavalo je 12 klubova (Oriovac, Sibinj, Kapela, Podvinje, Brod, Jakšić, Kaptol, Velika...)

Brigu o klubu najviše je vodio veliki entuzijast Zvonko Tarodi koji je radio kao službenik u šumariji. Tarodi je u klubu bio i trener, a od svojih prijatelja iz Zagreba koji su bili u «Dinamu», nabavljao je polovne kopačke i dresove za «Papuk». Na gostovanja ako su mjesta bila bliže, išlo se kirijaškim konjima, a na udaljenija, vlakom i autoprijevozom «Bušić». Svlačionica je bila kod Tone Šostića (Kuduza) u dvorištu, a za goste, pod orasima uz nogometno igralište. Treniralo se dva puta tjedno. Na igralištu trava se kosila kosama i to nedjeljom ujutro, na sam dan utakmice. Na prijateljskim utakmicama studio je samo jedan sudac. Nije bilo ni žutih ni crvenih kartona. Kad bi gledalište bilo nezadovoljno suđenjem, sudac bojeći se batina, često je morao bježati preko potoka Veličanke.

I danas je Pavo zaljubljenik u nogomet. Ne prođe niti jedna utakmica a da je Pavo zaobiđe. Dok je sadašnji velički nogometni klub «KAMEN INGRAD» bio u prvoj nogometnoj ligi, u vrijeme kolinja zbog utakmice Pavo bi prekinuo sa mesarjom i nastavio s posлом drugi dan.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

TJEDAN UNESCO-vih EU

Povodom obilježavanja „Tjedna geoparkova“ Park prirode Papuk/Geopark Papuk održali smo niz događanja sa glavnom temom „Međunarodne godine planete Zemlje“, te obilježavanje 60. godišnjice proglašenja prvog geološkog spomenika prirode u Hrvatskoj - Rupnice:

27.5.2008. u 19 sati –

Gradska knjižnica i čitaonica Slatina (izložba skulptura Željka Blaževića-Lelca, predavanje „Međunarodna godina planete Zemlje“, predstavljanje srednjoškolskih radova iz projekta „Upoznaj svoj geopark“, upoznavanje za obljetnicom 60. godina proglašenja zaštite Rupnice, te ista obljetnica zaštite geološke baštine u Hrvatskoj)

28.5.2008. – OŠ Zdenka

Turkovića, Kutjevo (izložba likovnih radova na temu Planet Zemlja, predavanje na istu temu, te geološka radionica izrade fosila)

EVROPSKIH GEOPARKOVA

29.5.2008. u 15 sati – Gradsko kazalište Požega (predavanje na temu Krapinskog pračovjeka za učenike osnovnih škola, predavačica Vlasta Krklec iz Muzeja evolucije Hušnjakovo u 18 sati – Gradska knjižnica i čitaonica (predavanje na temu Krapinskog pračovjeka za građanstvo, predavačica Vlasta Krklec iz Muzeja evolucije Hušnjakovo, predstavljanje radova iz projekta „Upoznaj svoj geopark“)

1.6.2008. u 11 sati Kutjevo (biciklistička tura kutjevačkim biciklističkim stazama)

2.6.2008. u 14 sati OŠ Ivane Brlić Mažuranić, Orahovica (izložba likovnih radova na temu Planet Zemlja, predavanje na istu temu, te geološka radionica izrade fosila)

TJEDAN UNESCO-vih EU

3.6.2008. u 12 sati OŠ Voćin
(izložba likovnih radova na temu Planet Zemlja, predavanje na istu temu, te geološka radionica izrade vulkana)

4.6.2008. u 12 sati OŠ Ivana Gorana Kovačića, Velika
(izložba likovnih radova na temu Planet Zemlja, predavanje na istu temu, te radionica i izložba na temu „Kako fotografirati prirodu“)

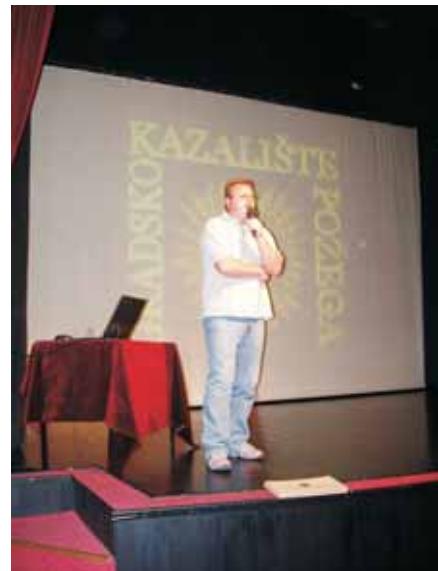

5.6.2008. u 18 sati Hrvatsko geološko društvo, na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu u Zagrebu, predavanje na temu NW Highland geopark, Škotska

EUROPSKIH GEOPARKOVA

7.6.2008. u 9 sati Novo Zvečovo, planinarski izlet „K papučkom vulkanu – Rupnica“

9.6.2008. u 18 sati u Kazalište u Požegi predstavljanje dva rada učenika Gimnazije Požega i Tehničke škole u projektu „Upoznaj svoj geopark“

2. moto susret - M

6. I 7. LIPNJA

I ove godine MK Independent organizirao je moto susret na lokaciji vojnog tabora u Radovancima. Unatoč lošem vremenu, susret je bio poprilično posjećen. Došlo je više od 600 motociklista i oko 1000 posjetitelja iz cijele Hrvatske, a i šire. Naravno, bile su tu i poznate bikerske igre: moto alka, potezanje konopa, ispijanje piva i spora vožnja. Nakon igara, povorkamotora, tzv. "defile", zaputio se put Požege, gdje su ih doočekali građani. Bikeri nisu mogli sakriti oduševljenje ljepotama prirode veličkog i požeškog kraja, te dobrodošlicom naših sugrađana. Svidjela im se i gastronomска ponuda. Za dobru atmosferu pobrinuli su se bendovi „Beznadni Slučaj“ i „Mega“ u petak, a u subotu „Problem Child“ i „Vrane“. Na kraju je atmosferu zagrijala i striptizeta. S obzirom da moto susret u organizaciji MK Independent polako prelazi u tradiciju, svi oni koji nisu bili ove godine imat će priliku nagodinu.

MK Independent se zahvaljuje svim sponzorima i ljudima dobre volje koji su pomogli u organizaciji ovogodišnjeg moto susreta.

K Independent

2008. VELIKA

DOBROVOLJNO VATROGASNO DRUŠTVO VELIKA

Vatrogasna mladež, pod vodstvom voditelja, sudjelovala je na državnom natjecanju mladih vatrogasaca u Makarskoj. Natjecanje se sastoji od dva dijela, gdje su mladi veličani vježbu s preprekama odradili odlično, ali u štafetnoj trci zaradili negativne bodove i pokvarili konačni plasman.

Već po tradiciji velički vatrogasci sudjelovali su na Sv. Misi i uskršnjoj i tjelovskoj procesiji.

Obilježen je Dan vatrogasaca Sv. Florijan. Odradili smo svoj dio zaduženja na folklornoj manifestaciji "Čuvajmo običaje zavičaja".

Naši predstavnici sudjelovali su na skupštinama VZ požeštine i županije.

Uveličali smo proslavu 125. obljetnice DVD-a Lipik, 130. DVD-a Pakrac i 30. DVD-a Škrljevo.

Družili smo se s vatrogascima VZ iz Bakar – Kostrena u Kutjevu i na Sovskom jezeru, te s vatrogascima VZ Jalžabet.

Pored ovoga nisu izostale ni uobičajene vatrogasne intervencije: gašenje požara, ispumpavanje bunara i sprovodi te stručno usavršavanje tri vatrogasca – obučeni su za rad motornom pilom.

Sakupljanje članarine podupirućih članova je pri kraju.

Mladi vatrogasci pripremaju se za odlazak u vatrogasnji kamp u Fažanu. Ovaj put idu preko reda, jer su druga vatrogasna društva odustala.

Vrše se pripreme za dežurstvo pri žetvenim radovima. Pripremljena vatrogasna oprema i dežurni vatrogasac u vatrogasnom spremištu garantiraju brzi izlazak vatrogasaca u slučaju da to zatreba.

Predsjednik DVD-a
F. Zvekić

Zlatna griva zlatne doline

Konjogojsvena udruga Vallis Aurea iz Požege, organizirala je šesti put revijalnu utakmicu u vožnji zaprega i izložbu konja Zlatna griva Zlatne doline. Dana 25.5.2008 godine sudjelovalo je 16 uzgajivača sa 30 častuha, konila i omica. Osim ocjenjivanja i izložbe, birala se najljepša svatovska zaprega, a organizirano je i natjecanje u vuči klade za konje hladnokrvnjake.

- Naša udruga Vallis Aurea okuplja 25 članova koji u svome vlasništvu imaju 45 konja hladnokrvnjaka, a sudjelujemo u nizu manifestacija, od Kestenijade, Martinja pa sve do glazbenog Festivala Zlatne žice Slavonije- istaknuo je Damir Pavković, predsjednik Udruge, zahvalivši Požeško-slavonskoj županiji, Gradu Požegi i drugim sponzorima za podršku. U izboru za najboljeg pastuha pobijedio je hladnokrvnjak Astor u vlasništvu Damira Pavkovića iz Trenkova, čija je kobička Alma također bila prva. Svatovska zaprega Nenada Oreškovića bila je najljepša. – Već 30. put sudjelujem na natjecanjima i mislim da su jako važna. Od svojih sedam konja doveo sam četiri, a omica Zenta danas je pobijedila- rekao je Mato Terzić iz Velike, smirujući omicu koja se uplašila fotoaparata. Nije mirovao ni Mario Šegota iz Požege, koji je provodio veterinarski nadzor konja zbog bolesti infekcione anemije kopitara, koja je zarazna i neizlječiva. – Svi konjici na izložbi su zdravi, jednom godišnje testiramo im krv, a zadnji put bolest je uočena prije dvije godine – kaže Šegota. Po riječima Vjekoslava Posatrića iz Volodera, predsjednik Hrvatskog saveza uzgajivača hrvatskog hladnokrvnjaka, Udruga Vallis Aurea jedna je od manjih ali puno rade i njihov broj konja stalno se povećava.

Održana su i natjecanja u preciznosti prolaska konja pored čunjeva, te utakmica brzine, ali mnogi su Slavonci u Mihaljevcima proveli ugodno nedjeljno druženje uz roštilj, hladna pića i sladoled. – Vidimo se slijedeće godine, ali tada će sudjelovati još više slavonskih udruga- rekao je Pavković.

50. godina kako je izgrađen Planinarski dom «Lapjak» u Velikoj

U središnjem, najljepšem djelu Papuka na južnim obroncima, u Velikoj na Topličkoj glavi, iznad bazena termalne vode, smjestio se dom požeških planinara- Planinarski dom «LAPJAK». Dom je u vlasništvu HPD Sokolovac iz Požege.

HPD Sokolovac obnavlja se nakon drugog svjetskog rata 12. veljače 1950.god. Obnavlja ga nekoliko entuzijasta među kojima prednjači Stjepan Lovrić-Stipa. U prvim godinama ponovne obnove rada, aktivnost požeških planinara ne završava samo na izletima u planine, nego se brinu i za prostor koji bi trebao biti okupljalište požeških i

slavonskih planinara, ali i mjesto za odmor i rekreaciju svih Požežana.

Traženo je zemljište za izgradnju Planinarskog doma. Planinarski savez Hrvatske 8. veljače 1953.god. donio je odluku o izgradnji Planinarskog doma na Papuku. Požeški planinari predlažu da to bude u Velikoj, kao polaznoj točki za planinarenje. 20. veljače 1953.god. traže od Nadzornog odbora kotara u Požegi da im dodjeli zemljište i dobivaju ga. Požeški planinari izvješćuju Planinarski savez Hrvatske 21. listopada 1953. god. da će Planinarski dom biti na Topličkoj glavi u Velikoj, a gradit će ga Planinarsko društvo «Sokolovac» iz Požege. U dopisu stoji: «Dom koji gradimo bit će polazna točka za sve pravce u Papuku, te glavni čvor za razvoj planinarstva u ovom kraju i jedinstven je slučaj u cijeloj državi što ima kupaće bazene sa tekućom toplovodom, te se tu bazeni nalaze 40 m od doma, a bazeni su u vlasništvu društva».

Planinari počinju dobrovoljnim radom članova, a kasnije uz obilatu pomoć cijelog društva, graditi Planinarski dom u Velikoj. Završetak gradnje doma nije bio kako se je planiralo do kraja 1954. nego je potpuno završen prema nacrtu Borisa Gerbeca i svečano otvoren 13. srpnja 1958.god. Dom je u to vrijeme bio jedan od najljepših u Hrvatskoj.

U novosagrađenom domu planinarske aktivnosti su se odvijale preko sekcija, odbora i komisija. Dom je raspolagao sa 70 ležaja, a prvi upravitelj doma bio je Drabik Antun. Naslijedio ga je Dijak Ivan, a Planinarskim domom više od 20 god. domaćinski je upravljao Rudolf Nedela. Kad je «čika Ruda» otisao u zasluženu mirovinu, dom je preuzeila tvrtka «KAMEN-INGRAD», od 1990.-2000.god. Već nekoliko godina dom zjapi prazan i čeka da ga se obnovi. Zasluzio je, jer upravo je on bio temelj veličkom turizmu.

U Planinarskom domu 1956.god. održao se prvi slet planinara iz Slavonije. Zatim ponovno 1965. drugi slet, a 1970. treći slet.

Planinarsko društvo «Sokolovac» izgradnjom doma «Lapjak» mnogo je doprinijelo društvenom životu Velike. Tu je bilo stjecište: planinara, skijaša, turista, zaljubljenika u prirodu, učeničkih ekskurzija, umirovljeničkih izleta, sportskih klubova, različitih udruga i društava.

U domu su se godinama održavale skupštine: planinara, lovaca, ribolovaca, vatrogasaca... Priređivale su se zabave za Novu godinu, 8.mart, maskenbali, zatim lovačke zabave, svatovi, Papučki jaglaci.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

vise cvijeća manje smog

VOLIM

HRVATSKU

2008.

TURISTIČKA ZAJEDNICA OPĆINE VELIKA

EKOLOŠKO-EDUKATIVNA AKCIJA HRVATSKE TURISTIČKE ZAJEDNICE

„Šareni svijet“ u Velikoj

VELIKA – u Društveno – vatrogasnom domu u Velikoj održana je predstava za djecu uzrasta od 3 do 8 godina. Ulaz je bio besplatan, a pokrovitelj je bila općina Velika.

Predstava „Čarobno jutro nestašnog zeca, čudesna torba i sunčeva djeca“ u izvedbi kazališne skupine „Šareni svijet“ iz Zagreba, bila je iznimno dobro posjećena i prihvaćena od strane onih kojima je i namijenjena, a to su najmlađi. I roditelji koji su prisustvovali predstavi kažu da su se od srca nasmijali te da se nadaju da ovo neće biti i posljednja predstava u našemu mjestu. Načelnik Vlado Boban istaknuo je da će takvih i sličnih događanja biti i u buduće jer odgoj mladih je najvažniji i počinje od najranijih dana, a takvi događaji uvelike dooprinose pravilnom odgoju i razvoju najmlađih.

PRIPREMANJE HRANE U PRIRODI

Pripremati čobanac u prirodi za mene je bio uvijek poseban doživljaj.Za kuhanje čobanca ipak se mora dosta toga planirano pripremiti.Ponijeti kotlić,nekoliko vrsta mesa i začina.Vino sigurno nitko neće zaboraviti.

Danas ima mnogo varijanti kuhanja čobanca,ovisno o navikama,ukusima i sposobnostima.Ja će za ovaj čobanac iskoristiti priču jednog starog čobanina koji je cijeli svoj život čuvao stoku i rado se u svojim pripovjedanjima vraćao u te dane sjećajući se kako su kuhali čobanac.Kada čobani stignu na pašnjak prvo lože vatru između četiri veća kamena.Kotlušu napune vodom i stave na vatru.Tada pregledaju torbe da vide tko je što poneo

Bilo je tu svinjetine,ovčetine,piletine,zečetine,govedine,crvenog luka,krumpira,soli,papra i crvene paprike.Izrežu meso na kockice,kao i luk i krumpir , te stave u vodu kuhati.Malo posole.Što su više vrsta mesa imali to su, kaže čiča, bolje prste lizali.A ako su imali divljač,to je bila prava gozba.Nalože dobру vatru,čobanac vrije,a oni igraju pastirsku igru.Nako 2-3 sata,umorni od igre,pregledaju stoku i idu završiti ručak.Meso je mekano,od luka i krumpira ni traga,samo treba posoliti,popapriti,dodati koji ljuti feferon i crvene paprike,oko pola litre vina i pustiti da provrije.Skinu kotlušu sa vatre,donesu svoje posude i žlice i udri brigu na veselje.

Poslušajte čiču! Pripremite čobanac na ovaj jednostavan način, možda Vam se svidi.

Piše : Olgica Terzić

Budući da je Slavonija žitnica Hrvatske, najčešće se uz jelo u krušnim pećima od davnine peče bijeli kruh, pogače te niz dizanih kolača.. Tko još nije čuo za kulin, kulinovu sekú, slavonske kobasicé, šunku, fiš-paprikaš te čobanac, slavonska riblja jela, paprikaši, šunka, kobasicé, odojak, kotlete, savijače...a uz te delicije ide poznata slavonska vina i šljivovica

Poznata rakija SLAVONSKA ŠLJIVOVICA

Rakija je žestoko piće slično brandyju i votki, izrađeno destilacijom ili fermentacijom voća, popularno među Balkancima. Sadržaj alkohola obično iznosi oko 40%, ali domaća rakija može biti jača, od 50 do 60%. Prepečenica je dvostruko destilirana rakija, gdje sadržaj alkohola nekad prelazi čak i 60%. Brlja je popularni naziv za jeftinu rakiju loše kvalitete.

U Slavoniji šljivovica ima gotovo mitsku poziciju. U prošlosti Šokadije nije bilo kuće ili zadruge koja nije imala voćnjak-šljivik: ispod podkućnice ili negdje na stanu pod šumom. Ako je šljiva urodila-donosila je novce ukućanima: pekao se pekmez, sušila za zimu, a najviše je išla u rakiju. U 19. stoljeću pečenje rakije je obavljano u lončarskim kazanima, odnosno kotlovima. Svi dijelovi su bili od pečene zemlje. Poslije su ih zamjenili oni od kovine. Bogatiji Šokci su nekada u okviru svojih okućnica imali pecare, posebne prostore za pečenje rakije s kacama i rakijskim kotlom, kazanom, a svi drugi najčešće su posuđivali rakijske kotlove od njihovih vlasnika za pečenje svoje rakije, kako se to radi i danas, na ušar, na ujam. Naknada po kotlu obično je bila 1 litra novopečene rakije.

Prije pečenja rakije voće je ostavljeno određeno vrijeme da omekša u velikim drvenim kacama, najčešće tri tjedna. Kace su bile zapremnine 25-28 akova (1 akov=50 litara). Voće je destilirano procesom pečenja u rakijskom kotlu, pretvaranjem u pare i njihovom kondenzacijom kada se tekućine pročišćavaju, odnosno razdvajaju sastojci smjese, što je najčešće trajalo oko dva sata, nakon čega se dobivao destilat različite kakvoće. Općenito se kaže kako je najbolje da odleži, što starija to bolja.

U prošlosti šljivovica je bila neizostavna tijekom obavljanja različitih poslova i običaja uz rad: oranje, sjetva, kosidba, kupljenje sijena, žetva, komušanje kukuruza, tijekom čijanja perja, sijela, oko svinjokolje, kirijašenje... Ona je obavezna i za određene časti: za Badnjak se u Šokadiji pila medena rakija, nazdravlja se rođenju djeteta...

Postoji mnogo vrsta rakije, ovisno o vrstu voća. Najpoznatiji oblik rakije je šljivovica i proizvodi se od šljiva. Druga često korištena voća su grožđe od kojeg se dobiva rakija lozovača, zatim od kajsije, jabuke, smokve i dunje. Rakija od šljiva i grožđa se katkad miješa poslije destilacije s drugim sastojcima, kao što su trave, med, višnje i lješnjaci.

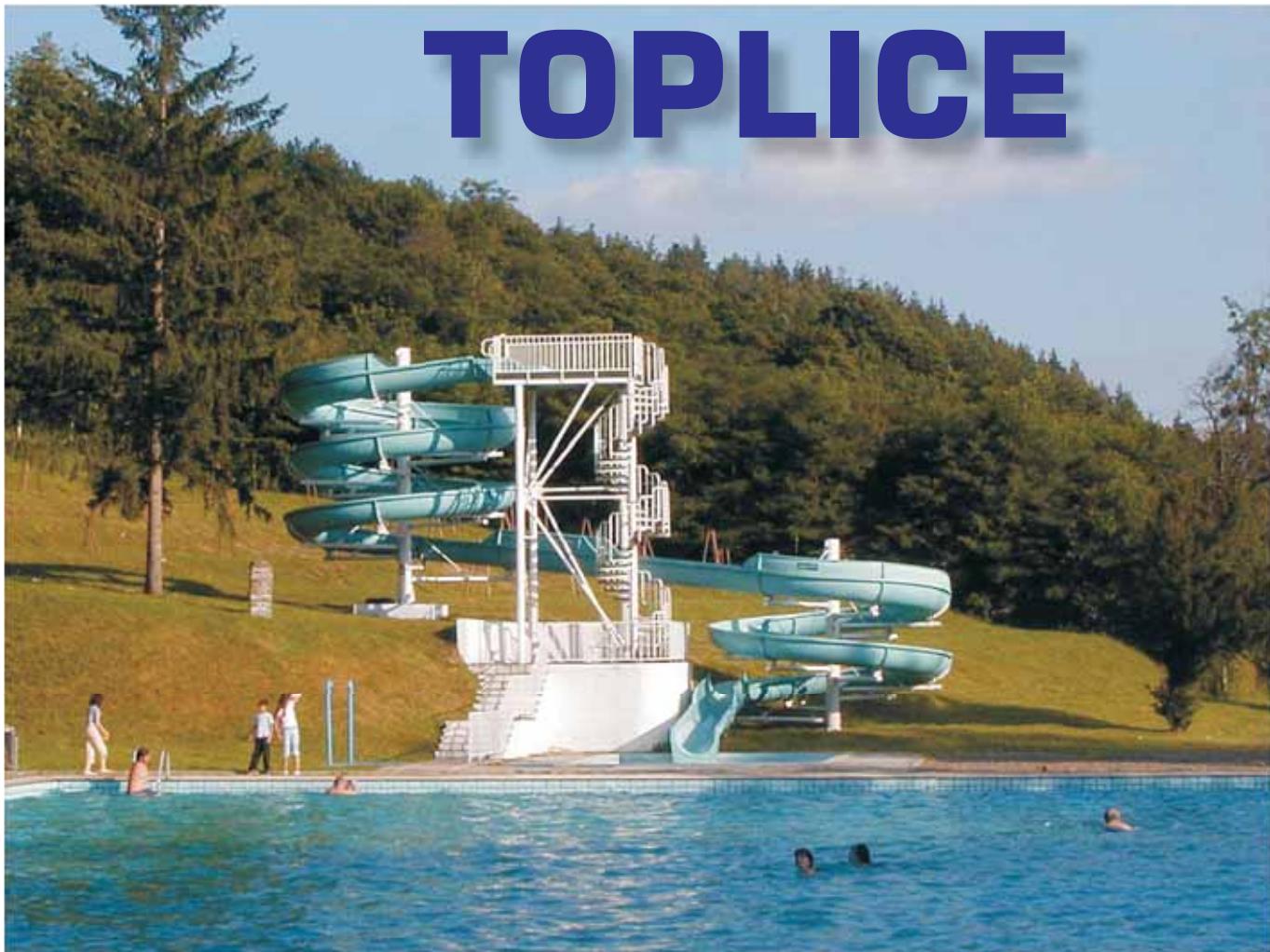
Inače je rakija bez boje, osim kad se dodaju drugi sastojci. Neke vrste rakija se drže u drvenim bačvama (od hrasta) zbog dodatne arome i zlatne boje. Preporučuje se piti rakiju iz posebnih malih čašica kapaciteta od 0.3 do 0.5 dl.

Stara slavonska šljivovica za sada je jedini zaštićeni alkoholni hrvatski proizvod.

Piše: Alen Solić

TOPLICE

Kupalište u Velikoj vjerojatno je bilo osposobljeno još od davnih rimskih vremena. Jaka vrela tople vode dobro su poznavali i upotrebljavali i Turci u 16.i 17.st.

God. 1900. postojali su zatvoreni bazeni i uređen kupališni prostor. 18. lipnja 1914.god. izgrađena je i otvorena željeznička pruga Požega-Velika, što je dosta doprinijelo većem posjetu Toplicama u Velikoj. Stare veličke Toplice bile su uništene kada su ih prije rata 15. ožujka 1934. pretvorili u bazene za kiseljenje konoplje, a prostorije u kudeljaru. Topla voda veličkih Toplica omogućila su kvašenje lana i konoplje za proizvodnju sukna. God. 1944. za vrijeme borbi između partizana i Nijemaca Toplice su bile zapaljene. Ostali su samo izvori i ostaci zidova. God. 1950. kada je obnovljeno HPD Sokolovac iz Požege pristupilo se radu na čišćenju kupališta koje se tada nalazilo u jednom teškom stanju poslije rata. Požeški planinari dali su 3500 dobrovoljnih radnih sati na uređenju kupališta i sagradili bazene i kabine sa dvije sobe i točionom. Većem oživljavanju turizma u Velikoj pridonio je Planinarski dom Lapjak koji je otvoren 13. srpnja 1958.god. Veličkim bazenima upravljali su planinari sve do 1963.god. U ljeto 1963. završen je olimpijski bazen dim. 25 puta 50 m , a upravljanje bazenima preuzima Požeško vinogorje. Bazenima su još upravljali «Požeška dolina», «Kamen-Ingrad», a u zadnje dvije godine bazeni su se dali u zakup. Ove godine je 45 godina kako je izgrađen i završen olimpijski bazen.

Na mjestu gdje je olimpijski bazen živjelo je nekoliko veličkih obitelji: Čaćić, Pulić, Šuler, Ivković i Rončević koje su se zbog izgradnje bazena morale iseliti u razne dijelove Velike.

Na mjestu gdje je danas jedan bazen, kod samog izvorišta, bila su sve do 2000.god. tri manja bazena. God. 1998. obnovljeni su ugostiteljski objekti, terasa i uređen vodotok potoka Dubočanke. Iste je godine napravljen i tobogan, južno od olimpijskog bazena.Sve radove na obnovi bazena radila je tvrtka «KAMEN-INGRAD» na čelu sa Vladom Zecom.

Velika ima sve uvjete da se doskora razvije u jaki turistički centar. Malo gdje se nađe zajedno tako prikladna planina i klima uz mogućnost kupanja ljeti i zimi. Velika ima mogućnost za razvoj modernog sportskog i turističko-rekreacijskog centra, zdravstvenog, izletničkog, lovnog i ribolovnog turizma. Raspolaže sa suvremenim sportskim terenima i sportskom dvoranom. Sve je to i dosada postojalo, ali razjedinjeno i nefunkcionalno.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

NIKOLA LEGAC

Rodio se 26.rujna 1987.g. u Požegi od oca Ivice i majke Jozefine. Ima još brata Josipa. Prva četiri razreda Osnovne škole pohađao je u rodnim Radovancima, a preostala četiri u Velikoj. Nakon Osnovne škole, najviše zaslugom i preporukom tadašnjeg veličkog župnika Perice Matanovića primljen je kao svećenički kandidat požeške biskupije u Međubiskupijsko dječačko sjemenište na Šalati u Zagrebu i u Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju s pravom javnosti. U lipnju 2006.g. položio je ispit zrelosti te iste primljen u bogoslovno sjemenište u Đakovu kao kandidat naše biskupije po preporuci našega župnika prečasnog Josipa Klarića i upisao se na Katolički bogoslovni fakultet.

«Neizmjerno mi je drago što imam priliku da ponešto kažem o svojemu životnome putu koji nije po ničemu posebno drugičiji od života mojih vršnjaka. Tijekom svoga boravka u Zagrebu, tako i sada često sam pitan o životu u takvim institucijama, kako kod kuće, tako gdje god se našao diljem Lijepe naše. Mislim da je ovo lijepa prilika da ponešto kažem o životu pripravnika za svećeništvo. Mnogi misle kako se put formacije za svećenika sastoji od isključivo molitve, jako stroge discipline i potpune kontemplacije. Svakako da je Sveta Misa kruna ivrhunac svakoga dana, naravno i pojedini časovi molitve tijekom dana. Ali naš život naravno sačinjavaju i razne druge aktivnosti, razumije se, ovdje se u prvom redu ubrajaju školske obveze, ali prisutne su i druge aktivnosti koje su vezane uz afinitete pojedine osobe. Na svome primjeru mogu reći kako me je sjemenišni, a sada i bogoslovno-studentski život prilično obogatio. Pohađajući Osnovnu školu uvijek sam sudjelovao u pripremanju raznih scenskih prikaza i recitacija, trenirao sam u našem nogometnom klubu, silno volio i uživao pripremajući s nastavnicima u školi razne predstave i odlazeći u požeško kazalište. Moram priznati, odlazeći u sjemenište imao sam osjećaj da to sve gubim, sve ono čime sam se prije bavio, što volim, da to sada moram ostaviti i prionuti u nešto novo, i početi se baviti nečim drugim. Bilo mi je teško, naravno kao 14-godišnjak rastati se odjednom od rodnog kraja, od obitelji, prijatelja i svega onoga što me veže za zavičaj i otici u potpuno drugu sredinu, među potpuno nove ljude, nove prijatelje. Mislio sam da skidam stari kaput sa sebe i oblačim novi koji mora biti potpuno različit od ovoga. Naravno, sada mi je i malo smješno kada se netko zanima o životu u sjemeništu i bogosloviji, pa pita da li možemo ondje kada hoćemo pričati ili možemo li nositi civilnu odjeću. Ali ista sam pitanja i ja imao dok sam razmišljao o sjemeništu na praznicima pred odlazak u sjemenište. Pravi preokret je uslijedio kada sam uvidio kako su moji novi prijatelji isto od «krvi i mesa» i kako su isto ponijeli tenisice za nogomet kao i ja u nadi da ćemo zaigrati, kako i oni vole otici u kazalište, pogledati film, ponekad se prepucavati oko nogometnih klubova i rezultata, a i ponekad se naljutiti. Iako nas je bilo iz gotovo cijele domovine, zlatne Slavonije, zelenoga i bregovitoga Zagorja i kršne Dalmacije, svi smo se jako brzo upoznali i spojilo nas je upravo ono što i sami volimo, sport, kultura, glazba, računala, ali dakako u prvoj redu spojio nas je neobjašnjiv Poziv kojemu smo se odazvali i pošli za Njim. Sve

Sjemenišni život za sobom je nosio neka pravila koja su vrijedila za cijelu zajednicu koja je u vrijeme moga odlaska brojila 160 sjemeništaraca, u početku se bilo teško ustajati na znak zvona, a ne kada ti hoćeš, zatim je bila potrebna točnost kako bi se stiglo na jutarnje mise i molitve. Neke je malo zadesilo to što smo sami morali čistim održavati svoje sobe, toalete i ostale zajedničke prostorije svaki dan, a vikendom je uslijedilo tzv. »generalno čišćenje«. Kako nas je brojčano bio zavidan broj, a time i mnogo zanimanja i hobija, u sjemeništu je uvijek bilo živo, bilo da se radilo o nogometnom, rukometnom, stolnotereniskom, koša rkaškom, šahovskom turniru, koncertu na orguljama i klaviru, predstavi, raznim prigodnim večerima. Zašto vam sve ovo pričam? Želja mi je pokazati da mladić koji se odluči slijediti Krista nije ništa drukčiji od ostalih svojih vršnjaka, na kraju krajeva, Bog nas sve poziva da Ga naslijedujemo svojim riječima i djelima. Kao i prije, tako i sada dragi mi je sresti se s prijateljima, popričati, otići na utakmicu, prošetati, sjesti u kafić, razgovarati o problemima, ali uvijek s pogledom u Nebo.

Drago mi je što nas još ima iz naše župe, nadam se da će nas još biti i više i da neće biti više potrebna

praznina od stotinjak i više godina da župa Velika podari jednog radnika na njivi Božjoj. Istina, put je veoma težak, trnovit i ako ga se istinski ne voli nemoguće je na njemu ostati. Krize i pitanja o smislu sastavnih su dio svakoga poziva pa tako i svećeničkog. Ono što je od osobite važnosti za svako uspješno putovanje i dolazak ka cilju je molitva koja nije tek puko recitiranje napamet naučenih molitava, nego znak povjerenja i predanja Gospodinu i zahvalan sam svakoj osobi koja meni i drugima svojim molitvama pomaže da ustrajemo. Iako je svaki Božji put nepredvidiv, molitva nam daje pravo nadati se i vjerovati u uspješan završetak putovanja. Svaki povratak u župu me jako veseli, među najbliže, rodbinu, prijatelje, jer pripadnost i ljubav prema rodnome kraju nas čini cjelovitim, određuje nas.

Na kraju bi se zahvalio svim dragim župljanima koji me osobno bodre svojim riječima i prate u molitvama, zahvalio bih se i našemu župniku prečasnom Josipu na suradnji, svakome poticaju i primjeru, rodbini, prijateljima i naravno mojoj obitelji jednostavno na svemu, jer što god kažem, malo je. Bio bih jako sretan i ponosan kada bi još netko iz naše župe prihvatio i odvažio se upustiti se u prekrasnu avanturu s Bogom koji nas voli i poziva. Ne biti potpuno drukčiji ili nekakva crna ovca, nego u svojoj jednostavnosti i ljubavi prema svakome biti Znak prisutnosti Božje među svima i pomagati svim ljudima da nađu svoj spokoj u mirnoj luci Božjoj, zar nije uzvišena zadaća i lijepa. Biti mala, ali sastavna kap slapa života, kako kaže naš Cesarić u svome Slapu.

Nadam se da sam Vam barem malo uspio približiti ne moj život, već život tolikih drugih koji se odvažiše i podoše za Njim, ako još ipak ima nekih pitanja, a siguran sam da ima, biti će mi čast i dragi odgovoriti Vam, bilo u crkvi, uz šalicu kave, šetnji... Neka Vam svima riječi iz Ivanova evanđelja budu moje hvala i pozdrav:

Ja sam Put i Istina i Život:

Nitko ne dolazi Ocu osim po meni.

Od početka 19.st. spominju se dva svećenika iz Radovanaca. Prvi je bio Antun Kožić, a Mladu Misu imao je 1835.g. u Velikoj. Zatim Karla Mikerić, Mladu Misu imao je 17. travnja 1911.g. u Velikoj.

Molimo se za svećenička i redovnička zvanja. Molimo se i za našega Nikolu. Preporučimo ga Gospodinu u svojim svakodnevnim molitvama. Neka ga Gospodin čuva od mnogih iskušenja i da ustraje na tom putu.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

VLADO BOŠNJAKOVIĆ

Ljepote veličkoga kraja

Velika je zbog svojih prirodnih ljepota od davnina bila privlačna. Smještena je u samom središtu Slavonije, uz južne padine Papuka. Ljepotom prirode i ugodnom klimom pogodovala je razvitku turizma. Bazeni tople vode Toplice, Planinarski dom Lapjak, Velički grad, vrhovi planina (Pliš, Mališćak, Lapjak, Nevoljaš), Duboka, Trišnjica, riječice Veličanka i Dubočanka pružaju jedinstven sadržaj tom predjelu. Svatko tko posjeti Veliku u bilo koje doba godine, doživi ljepotu slavonskog gorja.

Velika je i glavna polazišna točka za planinarenje. Šetnje, planinarenje, kupanje, sanjkanje i skijanje, sportsko penjanje, jahanje, kampiranje, brdski biciklizam, paragliding, sportski tereni i dvorana, osnova su sportsko-rekreacijske ponude Velike.

Velika je također poznata po njegovanju i čuvanju starih običaja. Svake godine u siječnju se održava manifestacija «Vinkovo», a u svibnju Smotra folklora «Čuvajmo običaje zavičaja» koja ima i međunarodni karakter.

«Ta ljepota po kojoj je Velika poznata, ispunjava me i inspirira. Svojim fotografijama želim je prikazati na način na koji zасlužuje i hoću da joj se ljudi dive. Kada sam prije nekoliko godina ostao bez posla počeo sam fotografirati za svoju dušu. U fotografiji sam našao ispunjenje i dio sebe. Budući da sam član Pastoralnog vijeća u veličkoj župi, župnik me zamolio da snimim fotografije za velički župski kalendar i tako je to zapravo počelo. Najviše me zanima priroda, a onda naši narodni običaji i naše svetinje. Dosad sam napravio gotovo tisuću fotografija ali nisam ih imao kome ponuditi. Izlaskom Veličke kronike neke moje fotografije našle su svoje mjesto. Nažalost, još nitko nije pokazao veće zanimanje za moj rad. Htio bih napraviti izložbu svojih fotografija da ljudi vide i dive se ljepotama Veličkoga kraja».

BUDI SVOJ

Živimo u vremenu kad nam se svašta nudi, puno obećava, savjetuje kako doći brzo do novca i preko noći se obogatiti. Uglavnom, sve se svodi na materijalno. Čovjek se ne vrednuje kao osoba. Pitamo se onda kako opstati i biti svoj, a ne nasjedati na lažna obećanja, ostati čiste savjesti i ne grijesiti.

U vremenu kad masa ljudi ne može naći posao i kad je gola borba za egzistenciju, kad ti se nude uvjeti koje ne možeš prihvati, teško je tu biti svoj. Moraš prihvati ili odbiti. Ako prihvatiš, a nije po tvojim moralnim načelima to je onda patnja i diskriminacija. Ako odbiješ i ne prihvatiš ponuđeno, mjesta ti nigdje nema.

Svaki je čovjek stvoren po Božjem planu i Bog od nas želi da ispunimo Njegov plan. Za neke je on teži, a za neke lakši ali, poput Isusa moramo prihvati Križ i ići dalje. Svakoga dana nalazimo se pred izborom: trpjeti jer ljubimo ili još više trpjeti jer ne ljubimo. Bog je dao čovjeku slobodu i savjest i na čovjeku je odgovornost kako tu slobodu koristiti, a savjest slušati. Čovjek u svojoj jednostavnosti i ljubavi prema svakome, trebao bi biti Znak prisutnosti Božje što znači : priskočiti svakome tko je u nevolji, oprostiti, ne mrziti, ne uzoholiti se.

Samo lijepi stvari čovjeka ispunjavaju i čine ga sretnim.

Najvažnije je ne glumiti, ne nametati se. Svojim postupcima i radom djelovati na druge. Ljubiti druge, pomagati i darivati se tada ćeš osjetiti veliku radost i veselje. Zar to nije uzvišena zadaća i lijepa.

Na ovaj smo svijet došli kroz porodajne muke. Ovaj svijet živimo i umiremo kroz muke. Tko je u vjeri jak taj to shvaća i prihvata i kroz zahvalnost ispunjava.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Povijest lova

Jela od divljači pripremala su se u srednjem vijeku s vrlo rijetkim i skupim začinima, među kojima je najskuplja bila sol. Na banketima nakon lova koji su, bez obzira na povod, također predstavljali jednu od najomiljenijih zabava, jelo se neumjereno i dugotrajno. Mnogi s nestrpljenjem i žudnjom očekuju sezonus lova. Raduju joj se lovci, kuvari i gurmmani. Pogledamo li u povijest, nakon razdoblja skupljanja hrane, čovjek je opstao i razvijao se zahvaljujući lovačkim vještinama. U prvo mu je vrijeme divljač koju je namamio u svoje zamke i pred svoje oružje omogućavala održanje na životu, a poslije su lov te pripremanje i blagovanje ulovljenog plijena prerasli aktivnosti u kojima je neizmjerno uživao svim svojim osjetilima. Bez sumnje, već im i sama pomisao na mistično blagovanje u društvu s božicom lova, Dijanom, otvara vrata u sedmo nebo. Njihova je opsesija fazanima, prepelicama, zečevima, srnama i jelenima razumljivija no ikada. U posljednje vrijeme ništa na svijetu nije prirodnije, zdravije i autentičnije od mesa podrijetlom iz posljednjih šuma, proplanaka i livada. Vratimo li se unatrag, u povijest lova, jedne od najstarije ljudske aktivnosti, lovci i obožavatelji jela od divljači možda bi najviše uživali u pretpovijesnom razdoblju i srednjem vijeku. Posebno bi, naravno, uživali i svi oni koji smatraju da ionako samo po sebi aromatično meso divljači ne treba utapati u začinima, pa ga najviše vole pripremljeno izvorno te slasnom divljem pečenju tek tu i tamo združe nešto iz njihova prirodnog okruženja, kratko pirjane šumske vrganje, lisičarke ili brusnice. Oni pak koji smatraju da u lov i mesu divljači postoji nešto nesvakidašnje i mistično, primjereno samo izabranom dobu u godini i izabranim ljudima, savršeno bi se snašli u srednjem vijeku, razdoblju u kojem su prvi put uvedene znatne restrikcije. Proglašene su lovne sezone i lovna područja, a pravo uživanja u lov i okusima divljači imali su samo izabrani, okrunjene glave i plemstvo. Stoviše, u tom su razdoblju od ionako nesvakidašnjeg i unikatnog mesa u kuhinjama srednjovjekovnih dvoraca nastajale jednako tako nesvakidašnje i neobične poslastice u kojima se najprije uživalo očima, a tek potom nepcem.

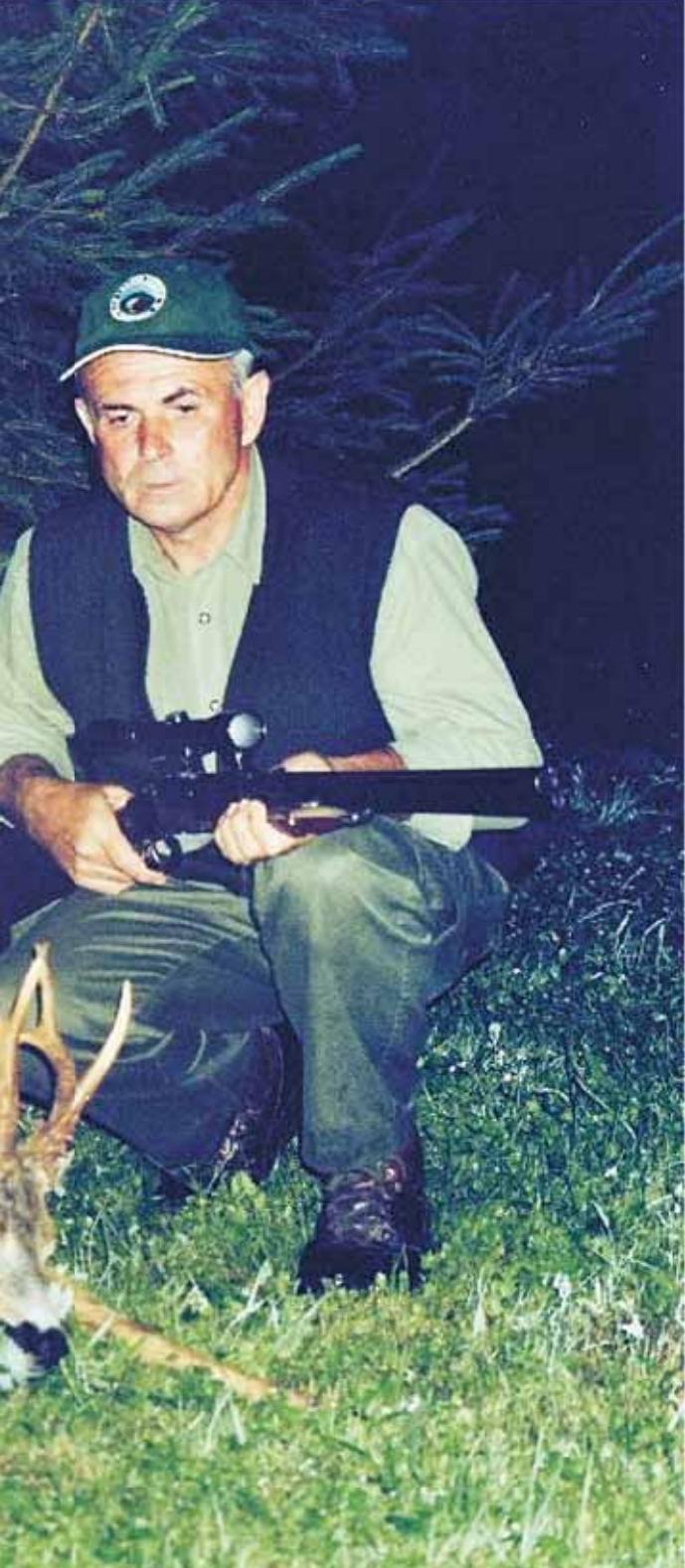
PRAPOVIJEST - SKUPLJAČI I LOVCI

U svojim počecima čovjek je bio skupljač i jeo je sve što je našao i mogao pojesti. No, prije otprilike 30 milijuna godina napravio je veliki korak u svojem razvoju i postao lovac. U početku je, služeći se rukom, ali i lukavstvom lovio manje i za današnje pojmove nimalo atraktivne životinje - kukce, guštare, dikobraze, kornjače, zečeve i vjeverice. U sljedećih je nekoliko milijuna godina otkrio pomagala za lov, najprije primitivna, a poslije i mnogo savršenija - kopla, lukove i strijele - te su se, ovisno o podneblju u kojem je živio, na njegovu jelovniku našli slasni komadi sasvim konkretnie divljači, primjerice mamuta, jelena, divljih svinja, antilopa, tigrova i bizona. U prvo je vrijeme uživao u sirovom okusu, a nakon što je otkrio i naučio zapaliti vatru, te mu je sasvim slučajno komad mesa od divljači pao u vatru, otkrio je i prvu metodu pripremanja hrane pečenjem na otvorenoj vatri, danas bismo rekli - roštilju. U tom je razdoblju čovjek lovio da bi jeo i jeo da bi mogao loviti, dakle preživjeti. Nikakvih restrikcija nije bilo, lovili su svi i lovilo se svuda. Lovna sezona trajala je cijele godine, a čak oko 70 posto prehrane temeljilo se na divljači. Kako se tada meso peklo, a tek potom i kuhalo, a da se o kuhanju

NA SLICI: SOLIĆ BRA
SA SVOJIM ROGOVLJEM
TOČAKA I BIO NA NAC

kao umjetnosti uopće nije ni govorilo, na zemlji je vladao pravi raj za lovce i sladokusce, obožavatelje divljači, a da toga nitko nije ni bio svjestan. Na sreću, situacija se s vremenom promjenila. Zahvaljujući sve boljim pomagalima i metodama lova te pripitomljavanju životinja i poljodjelstvu, čovjek više nije morao svakoga dana loviti isključivo da bi se prehranio i opstao, pa je lov od nasušne potrebe za održanjem života, najvjerojatnije u rano brončano doba, postao oblikom zabave. Oni koji su si to mogli priuštiti više nisu lovom zadovoljavali samo svoju potrebu za hranom u smislu preživljavanja već su hranom i okupljanjem oko stola ugađali i svojem nepcu, ali i ostalim osjetilima, što je mnogo poslije, u razdoblju srednjeg vijeka, dovedeno do savršenstva.

ANKO SA ODSTRELJENIM SRNJAKOM KOJI JE
OKIĆEN ZLATNOM MEDALJOM SA 134,85 CIC
IONALNOJ IZLOŽBI TROFEJA U ZAGREBU

U LOVU UŽIVA SAMO PLEMSTVO

U srednjem vijeku, u kojem su lov i meso divljači bili privilegija plemstva, prehrana većine temeljila se na žitaricama, kruhu i kašama. Na jelovniku siromašnih bila je uglavnom kora kruha, i to od najjeftinijih i najdostupnijih žitarica - raži i ječma, koja je najčešće bila glavno jelo, rijedje prilog juhama, mesu ili povrću, a služila je i kao tanjur. Kako se tada meso divljači peklo, a potom i kuhalo, na zemlji je vladao pravi raj za lovce i obožavatelje divljači, a da toga nitko nije bio svjestan. Bogatijima je bila dostupna perad, guske i patke, ovčetina, govedina i svinjetina, a onima koji nisu mogli kupiti dobar komad mesa preostale su odbačene iznutrice, tipično jelo posluge bogatih, koje su se i prodavale te su prerađene u paštete završavale na stolovima građanstva. U razdoblju srednjeg vijeka u lov su se prvi put u povijesti pojavile znatne restrikcije. Primjerice, u određeno doba godine vladao je lovostaj, gotovo sve šume proglašene su kraljevskim lovištima, a kralj je bio taj koji je po vlastitoj želji pravo na lov i lovinu iz svojih šuma mogao darovati plemstvu. U takvim je uvjetima lov, jednako kao i blagovanje koje je potom slijedilo, predstavljao omiljenu zabavu, a meso divljači postalo je privilegijom okrunjenih glava i plemstva. U to se vrijeme na stolovima plemstva, naravno sezonski i uz obilje druge hrane, šepurila mnogobrojna divljač - jeleni, košute, divlje svinje i zečevi - te tada posebno omiljene divlje ptice - ždralovi, čaplje, jarebice, trčke, fazani i divlje patke.

U PRIPREMI DIVLJAČI - RIJETKI I SKUPI ZAČINI

Uz divljač su se služili različiti slatki umaci, kruh i pogače začinjene medom te u to vrijeme omiljene i sveprisutne kaše od tada najskuplje žitarice - pšenice. Na cijeni su bile paštete od mesa divljači uz koje su se služili jako začinjeni umaci, posebno od vina, koji se nisu kao danas zgušnjavalni brašnom nego krušnim mrvicama, usitnjениm orasima i žumancima. Sva su se jela, pa tako i ona od divljači, u ono vrijeme pripremala s vrlo rijetkim i skupim začinima koji su se dotad rabili samo u medicinske svrhe - đumbirom, cimetom, paprom, Šafranom, kardamonom, muškatom,

klinčićima te najvažnijim, ali i najrjeđim i najsuklpljim začinom - solju. Sol je bila tako dragocjena da se stavljala u minijaturne posude i držala na dijelu stola za kojim su sjedili domaćin i gosti najvišeg ranga. Začini su hrani, pa tako i divljači davali poseban okus, a nije bilo neuobičajeno da i potpuno pokriju izvorni okus hrane te da promijene njezinu prirodnu boju.

POSEBNA ŠUPLJA PEČENJA

Posebnost srednjovjekovne kuhinje bila su posebna šuplja pečenja, nastala zbog problema koje su ljudi toga vremena imali sa zubima. Koristeći se vrlo lukavom metodom, kuhari su hrskavo ispečena pečenja učinili dostupnima i ljudima s lošim zubima. Iznutrice, meso i kosti pažljivo su se vadili iz kože životinje tako da se ona ne ošteti i da ostane cijela. Mesu se potom usitnjavalо te vrlo često miješalo s brašnom i jajima te vraćalo u kožu. Nanovo oblikovana životinja potom se kuhala ili pekla te zatim u svojoj ljepoti vraćala na stol. Na ovaj je način bilo vrlo omiljeno spremanje divlje svinje, kojoj su se u glavu umjesto očiju stavljala dva tvrdo kuhanja jaja s kružićima od tartufa. Na stolu su se ne tako rijetko nalazili i pauni koji su se, pripremljeni na isti način, servirali ponovno obloženi svim svojim šarenim perjem. Da bi se mogla s lakoćom pojести, hrana se pripremala i na druge načine. Osim što se najčešće usitnjivala u kaše, perad i pernata divljač najprije se cijela ispekla, a potom stavljala u juhu te se još i kuhala ili se pak dvaput kuhala, prvo sama, a potom još jednom omotana tijestom. Možda se tako mnoga začina rabilo upravo stoga što je hrana zbog dugotrajne termičke obrade i sjeckanja te pretvaranja u kašu da bi se mogla jesti gubila svoj izvorni okus. Prema preporukama tadašnjih liječnika, nakon mesa, patako i divljači, služio se sir koji je trebao pospješiti i olakšati probavu.

BANKETI NAKON LOVA

U srednjem vijeku lov je bio omiljena zabava plemstva, jednako kao i blagovanje koje je potom

slijedilo i trajalo satima, a često i danima. Oni koji smatraju da u lov i mesu divljači postoji nešto nesvakidašnje i mistično savršeno bi se snašli u srednjem vijeku. Na banketima nakon lova koji su, bez obzira na povod, također predstavljali jednu od najomiljenijih zabava, jelo se, kako to i priliči pripadnicima plave krvi - kraljevski, dakle neumjereni i dugotrajno. Banketi su predstavljali priliku da domaćin pokaže i dokaže svoju imućnost i širokogrudnost te hranom i zabavom impresionira svoje goste. Hrana se služila u nekoliko etapa, od kojih je svaka predstavljala pomno zaokruženu cjelinu s nekoliko desetaka različitih jela. U vrijeme blagovanja, tj. neumjerenog uživanja u jelu i piću, vinu, medovini i pivu goste su zabavljali mnogobrojni akrobati, krotitelji životinja, muzikanti, pjevači, plesači, pripovjedači i gutači vatre. Velika se pozornost, posebno u kasnjem srednjem vijeku, posvećivala i uređenju prostora, što je također bilo u funkciji iznenadivanja, impresioniranja i zabavljanja gostiju. Nakon srednjovjekovnog okupljanja oko stola gosti su morali otići kući ne samo puna želuca iznimne hrane nego i ushićeni i puni emocionalno snažno obojenih dojmova.

Piše: BRANKO SOLIĆ

SLAVONSKI HAJDUCI PODVALILI TURCIMA

U mnogim krajevima Slavonije još uvijek su žive legende o junaštvu onih koji su se u vrijeme turske vladavine odmetnuli u hajduke i vodili boj protiv Turaka na lukav i smion način. Cijelo 17. st. u okupiranoj Slavoniji obilježeno je takvim ljudima i njihovom hajdučkom ratovanju, pa su mnogi od njih ušli u priče i legende. Među brojnim istaknutim junacima toga vremena bile su i dvije hajdučke vođe - Antun Slavetić i Franjo Kolaković. Ratovali su nekad odvojeno sa svojim hajducima, a ponekad bi se znali i udružiti i zajednički napadati Turke. U hrvatskim i turskim izvorima, zapisima navodi se da Slavetić i Kolaković između 1607. i 1609. godine, dakle u vrijeme kada je turska vlast u ovim hrvatskim krajevima bila na vrhuncu, vode pravi mali rat protiv požeškog paše. Koliko su postali velika prijetnja i opasnost Turcima, pokazuje i podatak da su protiv njih 1607. godine Turci sa slavonske i bosanske strane podigli vojsku od 10000 janjičara. Znajući, da se ne mogu oduprijeti takvoj sili ovi su se hajduci jednostavno razišli u malim grupama po cijeloj Slavoniji i privremeno se pritajili. Ali, čekali su prvu priliku da napadnu Turke. Ovaj puta poslužili su se jednim lukavstvom, a mjesto događaja bio je prijelaz preko Krndije, na njenim sjevernim obroncima prema Našicama, godine 1608. Riječ je o jednoj lukavoj podvali Turcima koja je ušla u narodnu priču, legendu.

Požeški paša Husein Sulimanić hvalio se sve do Carigrada kako je zaveo red i mir u Slavoniji, gdje već godinu dana nije zabilježen ni jedan slučaj bilo kakvog hajdučkog napada. Međutim, paša se varao kada je mislio da se Slavonija umirila. Hajduci su čekali samo prikladan trenutak i preko svojih pouzdanika koje su imali po svim slavonskim tvrđavama i gradovima, pratili kretanje Turaka. Hajdučko iščekivanje prekinuli su požeški fratri, koji su dojavili Slavetiću i Kolakoviću da se paša Sulimanić spremas povećom pratnjom iz Požege u Osijek. Bio je to trenutak kojeg su ove hajdučke vođe iskoristile na vrlo lukav način. Znajući za nesuglasice između paše i našičkog age smislili su smjeli plan. Svoju hajdučku četu obukli su u turska odijela. Tako preodjeveni napravili su zasjedu u šumovitom predjelu Krndije kroz koju je vodio put od Požege preko Našica k Osijeku.

I kada je paša sa svojom pratnjom već mislio da su iza njih

ostale sve opasnosti što ih krije šumovita planina, napadne ih iznenada - "četa Turaka". Napad je bio munjevit. Dok su se Turci snašli već ih je bilo oko 300 pobijeno. Kako su naglo napali tako su se hajduci preobučeni u Turke, naglo povukli u šumu. Razjareni paša Sulimanić uzalud je pozivao svoje Turke da krenu u potjeru, ali njihov strah bio je jači. Nije mu preostalo drugo već da se i on povuče s ostatkom pratnje, natrag u Požegu. Kako se sve to zbilo na području koje je nadgledao našički aga i još k tome u blizini njegovog tvrdog grada Bedemgrada, paša je bio uvjeren da je to bilo agino djelo.

Odmah je poslao poruku paši u Budim optuživši agu iz Našica. Ovaj pak pozove agu sebi i bez razgovora i objašnjenja dade ga objesiti. Njegov nasljednik, našički poturica Rustan Županić-aga posumnjao je u sve to što se zbilo na Krndiji i započe krvavu istragu među domaćim ljudima. Jedan mu je seljak, hajdučki pouzdanik priznao na mukama cijelu istinu. Vidjevši u kakvu su ga zabludu hajduci odveli udari požeški paša krvavi harač po narodu tražeći da mu predaju Slavetića i Kolakovića. Ali, narod je radije trpio nego izdao svoje junake.

I tada je ponovo došlo na vidjelo junaštvo i odvažnost ove dvojice hajdučkih voda. Jednoga dana 1609. godine ujahaše njih dvojica bez oružja u Požegu i predadoše se paši Sulimaniću. Ovaj pak odbi njihovu molbu da ukine harač kojega je sam sultan potvrdio. Poslao ih je pod pratnjom u Carigrad sultalu koji ih je pogubio. Plakala je Slavonija za svojim junacima, a uspomenu na njih sačuvala u svojim legendama.

Piše: Alen Solić

BAKLJARI

Najznačajniji ljetni blagdan unutar godišnjeg ciklusa narodnih običaja bio je Ivanje, dan rođenja sv.Ivana Krstitelja, 24. lipanj. Isposnik,propovjednik i prorok, Ivan Krstitelj kao kršćanski svetac ima, uz Bogorodicu najviše blagdana u liturgiji istočne i zapadne crkve. Uz njegov blagdan rođenja vezuje se pretkršćansko slavljenje nastupa ljetnog solsticija, 21. lipnja. Glavno obilježje Ivanja je paljenje vatre, ivanjskoga krijesa, drevna i zajednička tradicija, ne samo Hrvata i Slavena, nego svih evropskih naroda. Ivanjski krijesovi palili su se na večer uoči samog Ivanja, 23. lipnja. Uz vatru, kries okupljala se gotovo čitava zajednica, pjevale su se prigodne pjesme, plesalo se kolo, a mladež je preskakala preko ognja. Ta vatra se tumači kao sredstvo za poticanje i rast biljaka i svega što služi zdravlju i sreći, ili služi za očišćenje i prevenciju od bolesti.

IVANJSKI KRIJESOVI U SLAVONSKIM SELIMA RADOVANCIMA I VELIKOJ

Mladići su nekoliko dana prije svetog Ivana Krstitelja pripremali baklje ili lučeve od hrastovine ili smreke i sušili ih. Djevojke su uoči samog Ivanja odlazile u šumu brati raznoliko cvijeće i paprat za pletenje vijenaca, koje su navečer podjelile za kičenje.Vijenci su se stavljali na glavu jer se vjerovalo da ljudi tada neće imati čitave iduće godine glavobolju.Na večer, okupljala se seoska mladež, djevojke podjele vjence a dečki urede vatre i zapale baklje i lučeve, Veličani i Radovančani vele b a k l j a odkud i ovu svečanost „bakljari“ zovu.—No rado od kresanja vatre zovu i „Kresnica“. Seoska mladež sa zapaljenim bakljama , u pratnji gajdi,tambure,bubnja i svirale odlaze u obližnju šumu. Ondje su palii kries od smrekovih grančica i paprati. Goruće baklje, okićene vijencima, momci su bacali u vatru, dok su djevojke taj čin popratile pjesmom:

„Pod onom gorom velikom
Od metlika zelenog.
I pod najvišjom planinom
O tratora cervenog
Ondi dive cvit beru,
I daju ga junakom,

A junaci vatru lože,
I meću ga na vatru,
Al govore lipe dive
Oholom junakom:
„Oj junaci,pustovnjaci,
Zar je cvitje za vatru?““

U Velikoj i Radovancima mladići i djevojke penju se sa gorućom bakljama na brežujke i to koliko ima brežujaka ondje pjevaju skaču i vesele se.Betlemaši—sjeverna strana velike zove se Betlem—idu toplici i ondje se vesele penju se na stari grad po razvlalama nebojeći se visokih zidina u ponor strmoglaviti.Hodaju,pjevaju i s bakljama mašu, što u selu veoma čaroban prizor oku mirnog gledatelja pruža.Drugi opet po golim stjenama tamo amo kao divokoze skaču i čitav briješ skupa sa razvalinom u jednu vatru metnu.Na gradu se vesele dok im baklje ne izgore, zatim se povrate u selo pjevajući i igrajući djevojkama.Povratkom dolje u dolinu, oko kriješa su zaplesali kolo sa djevojkama. Poslije je slijedilo preskakivanje vatre u parovima.U velikoj se vjerovalo tko bole i više skoči preko vatre, imati će plodnu pšenicu i druge usjeve.Paljenje kriješa se u Velikoj ponavljal slaveći od Ivana svake subote na večer do sv. Mandaline.U Biškupcima, ivanjska se vatra palila između dva svjetska rata. U Biškupcima vatra se palila na brdu zvanom „Kostolac“, gdje su se nalazili vinogradi.Kad su ulazili u selo bakljari su obilazili bogatije kuće u selu.Pri ulazku u dvorište su pjevali prigodnu pjesmu:

„Oj moj gazda otvaraj kapiju
Bakljari bi tebi u avliju.
Nosimo ti svitlo i veselje,
I bujadi da ti kuću kadi.“

Domaćin kuće je potom „bakljare“ počastio pićem i pogačom a djevojke su domaćina darivare bujadom.

Običaj paljenja ivanjskih kriješova u 20. stoljeću prestaje, te se gubi iz sjećanja ljudi, u selima veličkog kraja ovaj običaj je nepoznat i ne poznaju njegovo značenje i prigodu kojom se održavalо, što je velika šteta da se ne iskoristi u turističke svrhe.

Piše ALEN SOLIĆ

T.S. Grofovi

Godina je počela veselo, nakon dočeka Nove godine u restoranu „Čiča Mata“ u Velikoj slijedilo je putovanje u Dubrovnik, sviranje u restoranu „Teatar“ gdje smo već postali domaći jer smo se sprijateljili sa osobljem, a i posjetiteljima restorana. Tako nas naši prijatelji posjećuju za Vinkovo u Velikoj i još više produbljuju naše prijateljstvo i u tri dana pravog Veličkog slavlja postaju pravi Veličani, odlaze puni dojmova i obećavaju nam dolazak i na smotru folklora što se i ostvarilo. Evo, i mi ćemo uskoro uzvratiti posjet i krenuti u Dubrovnik na nekoliko dana prenijeti duh Slavonije i Velike na more, svojom svirkom i pjesmom uveseliti temperamentne Dalmatince.

Uz neizostavne nastupe sa KUD-om „Ivan Goran Kovačić“ u Istri i na domaćim manifestacijama često smo nastupali i sami uveličavajući svadbe, proslave, godišnjice, domjenke i razne fešte diljem Slavonije, a posebno nam je drag nastup u Zagrebu u hotelu „Esplanade“ na direktorskoj večeri Oriflamea uz jednu od naših najpoznatijih grupa Colonia.

Uz put u Dubrovnik ovo ljeto nas očekuje i put u Istru i Vojvodinu i puno svirki na „domaćem terenu“. A na jesen, nadamo se, i nastup na Zlatnim žicama Slavonije na koje smo se prijavili sa pjesmom Slavonska noć koju je napisala Marija Iličić, a uglazbio Robert Vojvodić.

Neposredno prije smotre folklora u Velikoj ostvarili smo jedan, za nas, poprilično veliki projekt, snimili smo promotivni CD na kojemu se nalazi 12 pjesama, CD je na smotri doslovno razgrabljen tako da ćemo ovih dana na umnožavanje dati još 200 CD-ova. Planovi su nam uz već postojeće dvije pjesme „Slavonska noć“ i „E, pa neću“ napraviti još nekoliko pjesama i izdati album koji bi na neki način bio kruna našeg rada. Ovim putem želimo zahvaliti svima onima koji su nam bili potpora u izdavanju ovog CD-a i nadamo se da ćemo za izdavanje spomenutog albuma naići na još veću potporu, kako moralnu, tako i financijsku.

VELIČKE MAŽORETKINJE NA DRŽAVNOM PRVENSTVU U SINJU

I ove godine su mažoretkinje sudjelovale na državnom prvenstvu, koje je bilo u Sinju od 1. – 3.5.2008. godine. Na put je krenulo 20 mažoretkinja u pratnji 6 mama. Mame voditeljice su bile Renata, Melita, Branka, Tatjana, Slavica i Jasna.

Na put se krenulo u večernjim satima. Na veliko oduševljenje djece, vozio nas je autobus na kat Bazina Turs. Pošto je bila noć, djeca su ubrzo zaspala, tako da su lakše podnijela dugačak put. Došavši u Sinj imali smo tu sreću ili nesreću da naša djevojčica Veronika Vidović prva nastupa na prvenstvu, pa smo odmah išli u dvoranu. Djeca i mame, iako su bile umorne, zdušno su navijale te je Veronika osvojila četvrtu mjesto.

Nakon toga smo krenule u sobe pizzerije „Fantazija“, gdje smo bile smještene. Taj dan smo iskoristili za popodnevni odmor, nakon kojega smo krenuli u obilazak Sinja i naravno, odlazak na sladoled. Nakon postrojavanja u dvorani završio je prvi dan. Sutradan se rano ustalo te se nakon doručka krenulo u dvoranu, gdje

su Gabrijela Šarić i Marija Solić odradile svoj duo i osvojile 18. mjesto. Slijedio je ručak u hotelu „Alkar“, nakon kojeg je solo točku izvela Matea Šljerić i osvojila 12. mjesto. Pošto više nije bilo obaveza u dvorani, djeca su zajedno s mamama posjetile hipodrom i trkače konje, te večerali u restoranu nogometnog kluba „Junak“.

Noć je brzo dolazila a san na oči neće. Jutro je brzo svanulo i sunce nam je granulo. Treći dan prvenstva su otvarale Monika Pavić i Ivona Štajcer, koje su osvojile 6. mjesto, nakon kojih su Ena Hercigonja i Sara Macko osvojile 5. mjesto, te najbolje u toj kategoriji i prvo zlato na državnom prvenstvu, osvojile su Laura Samardžić i Sara Štajcer.

Uz svesrdnu podršku tada se natječu Matea Šljerić i Anja Matičević koje osvajaju 4. mjesto. Pošto je vremena malo, ručak je brzo obavljen, slijedi priprema za ekipno natjecanje. Puno je ekipa te je osvojeno 9. mjesto, zadovoljavajući rezultat. U kasnim popodnevnim satima okupilo se više od 800 mažoretkinja, te je krenula podjela medalja, nakon koje smo krenuli put Velike, u koju smo stigli u ranim jutarnjim satima.

Bilo nam je lijepo, pa se ovim putem zahvaljujemo svima koji su nam pomogli. Svim roditeljima i sponzorima veliko HVALA a mi ćemo se odužiti sa još boljim rezultatima, na zadovoljstvo svih nas i na ponos naše cijele općine Velika.

“Malo nas je a’ nas ima”

Za nama je još jedno natjecanje. 15.06.2008. u Lipiku je održano regionalno natjecanje naše županije gdje su se takmičile ove ekipe: Požega, Pleternica, Nova Gradiška, Lipik, Jasenovac i Velika. Iako je u Lipik išlo 13 mažoretkinja od kojih se njih 7 prvi put natjecalo dobri rezultati nisu izostali. Tako su Anja Matičević i Matea Šljerić osvojile 3 mjesto u kategoriji kadetkinja. Ekipno smo se takmičile u c-kategoriji u kojoj je osvojeno odlično 2 mjesto! BRAVO CURE!!! Na kraju se od srca zahvaljujemo DVD-u Velika i DVD-u Biškupci na prijevozu, a gospodi Franji Zvekić i Vinku Jagečić veliko HVALA !!!

Klub preživjava od milostinje prijatelja

VELIKA - Vratar Mario Galinović te je večeri u Auf Schalke Areni činio čuda. Branio je sve stopostotne šanse Schalke04, te do posljednjih minuta Kamen Ingrad držao u egalu s renomiranim bundeligašem.

Klub iz Velike bio je 2004. godine u vrhu hrvatskog nogometa, parirao je velikom Dinamu i Hajduku. Uređeno poslovanje, europski stadion bili su epiteti kojima se tepalo tom klubu.

No, njihov je kamen krenuo nizbrdo i još se ne zaustavlja. Klub iz Velike proživjava svoje najteže, a na najsvjetlijie trenutke u povijesti podsjećaju ih tek velike fotografije na zidovima klupskega restorana u sklopu stadiona.

Nekada stabilan prvoligaš danas je u zoni ispadanja iz 2. lige, no lako je moguće da bude izbačen i u najnižu ligu u Hrvatskoj.

Prošlog vikenda klub je bio suspendiran, izgubio je utakmicu bez borbe protiv Vinogradara (3-0 bez borbe) te mu je prijetilo izbacivanje u najniži rang natjecanja, drugu županijsku ligu.

Zec otišao, pojavio se dug

No, klubu je u utorak suspenzija skinuta te će moći odigrati sezonu do kraja u 2. ligi. Što će nakon završetka sezone biti, nitko ne zna.

Svi ovi događaji posljedica su brojnih dugovanja kluba koji je nekada vodio lokalni mecena Vlado Zec.

- Tada je klub, kada je 'onaj' bio na čelu, uredno poslovao izvana i, s obzirom na to da je Zec bio dopredsjednik HNS-a, nijedan spor nismo izgubili. Tek kada je on zatvoren, na vidjelo su izašla sva dugovanja, svi minusi koje je klub imao - kaže sportski direktor kluba Damir Bognar između dvije utakmice mlađih uzrasta na pomoćnom terenu.

On je zajedno sa svojim bratom Daliborom i još nekoliko entuzijasta polovicom 2007. preuzeo klub i od tada se bori za njegov opstanak.

- Otkad smo preuzeli klub, nismo napravili niti kunu duga, ali na leđima su nam brojni zaostaci koje moramo platiti. A mi zapravo još ne znamo koliko smo i kome dužni jer stalno nam dolaze novi papiri koje je Zec potpisivao i koje moramo plaćati. Nikako da podvučemo crtu koliko smo dužni i napravimo reviziju - nastavlja Damir Bognar.

Klub danas, objašnjavaju braća Bognar, živi od brojnih prijatelja, a glavnog sponzora nemaju. Jedini značajan prihod koji su bili dobili je od prodaje napadača Ilike Sivonjića Interu iz Zaprešića, no većinom tog novca platili su stare dugove.

'Čekamo novog vlasnika'

- Dobivamo od nekih prijatelja i poznanika pomoć, po 5 ili 10 tisuća kuna, i to uz poruku nemoj nikome reći da sam ti dao novac ili nemoj me više tražiti. Oko 70 posto Sivonjićeva transfera otišlo je na stare dugove. Igračima plaćamo redovno smještaj i hranu, a kada god uspijemo, platimo im i nešto što okolo namolimo pa dobiju od 1000 do 1500 kuna. Režije također plaćamo sami, kako skupimo neki novac - objašnjava situaciju kluba trener Dalibor Bognar.

No, koja je zaista sudbina ovog kluba? U Velikoj su prepušteni sami sebi, stadion na kojem treniraju u vlasništvu je tvrtke u stečaju koja je i njihov većinski vlasnik. Preostalo im je samo čekati odluku o prodaji tvrtke Kamen Ingrad.

- Tvrta bi se u travnju trebala prodati novom vlasniku i onda ćemo vidjeti što će biti s klubom. Mi ćemo do kraja sezone izgurati, a poslije sve ovisi o novom vlasniku. Vjerujemo da je svima ovdje u

interesu, najviše zbog 150 djece koja redovno treniraju, imati dobro uređen klub. Ovo je područje koje treba dobar stadion, dobar klub, ali sve u realnim okvirima, a ne ovakvima kakve je Zec zadao - objašnjavaju braća Bognar koji su uvjereni u opstanak kluba.

Novi vlasnik, pojašnjavaju, trebao bi s njima dogovoriti strategiju i ambicije kluba, a njima je svejedno hoće li to biti prva, druga ili treća liga. Želja im je samo da klub izađe iz minusa i počne funkcionirati u zadanim okvirima. I tada bi se taj kamen nizbrdo trebao zaustaviti.

'PROMIJENILI BISMO IME KLUBA, ALI NEMAMO NOVAC ZA NOVE DRESOVE'

Preuzimenjem Kamen Ingrada novo vodstvo kluba željelo mu je i promijeniti ime, no to do danas nisu napravili jer bi im i taj potez oduzeo velike financije koje su njima još uvijek nezamislive.

- Promijenili bismo ime da imamo novaca. Ali tada bismo morali platiti nove dresove, nove žigove, platiti takse i ostalo, što nam je previše - objašnjava sportski direktor Bognar.

Pokušali su naći sponzora za promjenu imena preko oglasa, no nitko im se zainteresiran nije javio.

Vlado Zec koji je klub iz Velike doveo do nastupa u europskim nogometnim kupovima danas je persona non grata u njemu. Kada se spomene njegovo ime, mogu se čuti svakakvi pridjevi. Posljednji put u klubu je bio 13. rujna 2006., na dan kad je odveden u zatvor. Od tada su klupske poslovi krenuli nizbrdo, a zbog njegovih sumnjivih realizacija transfera i dalje na sud idu drugi ljudi, a ne on.

- On je pomogao da klub dođe do nekih uspjeha, ali on ga je i uništio - kažu braća Bognar.

Pripremio: Alen Solić

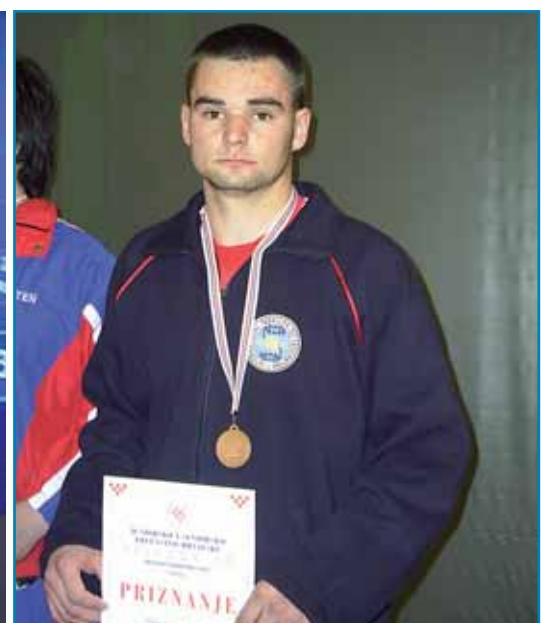
PRVENSTVO HRVATSKE ZA JUNIORE I SENIORE - ŠIBENIK

Nastupili smo sa 3 natjecatelja : Krunoslav Soldo, Josipa Pastuović i Jerko Zlomislić. Najmlađi, Krunoslav Soldo nije u zadnjoj godini imao sparinga u Klubu te je sparing nadoknadio u boksačkom Klubu "Posavina kuna" što ga je koštalo ispadanjem u prvom kolu zbog prejakih udaraca (puni kontakt). Josipa Pastuović, iako sparing nije njena disciplina (prvakinja Hrvatske - specijalna tehnika), u borbama je ipak uspjela doći do bronce u seniorskoj konkurenciji. Jerko je do polufinala imao težak put, a u polufinalu i manju ozljedu, ali je ipak došao do trećeg mjesto, tj. bronce.

Ipak možemo biti zadovoljni nastupom naših natjecatelja, ako uzmemmo u obzir da borilišta vide samo kad gostujemo u TKD klubu "Gimnazija" Požega. Ali nećemo se ovaj put žaliti jer je krenulo na bolje u Klubu, naime kupili smo 14 WTF (olimpijskih) oklopa te ih odmah, na sreću natjecatelja, isprobali na treningu.

Od događaja u Klubu izdvoio bih polaganja za viša zvanja kod licenciranog HTS-ovog ispitivača Zlatka Sliško. Od 38 ispitanika svi su zadovoljili znanjem taekwondoa te položili za viši stupanj, odnosno pojas.

Taekwondon pozdrav
TAEKWON!

MALONOGOMETNI KLUB „PAPUK“ VELIKA

19. travnja 2008. godine završena je sezona 2007./2008. 1.ŽMNL Požeško-slavonske županije u kojoj je svoju prvu sezonu odigrao i MNK „Papuk“ Velika nakon što se plasirao kao drugoplasirani iz 2.ŽMNL sezone 2007.

U nepunih godinu dana natjecanja MNK „Papuk“ uspio je izboriti ulazak u 1.ŽMNL te odigrati sezonu i osvojiti 7.mjesto u 1.ŽMNL, sačuvati status županijskog prvoligaša i prikazati vrlo dobru igru i snalaženje u novim okolnostima kao što su igra na parketu, natjecanje sa iskusnijim i vrlo

kvalitetnim ekipama od kojih su neke igrale i u višim malonogometnim ligama.

Nakon početnog perioda prilagodbe, prilično dobre igre nisu bile oplođene adekvatnim rezultatom. MNK „Papuk“ je u prvom dijelu sezone uglavnom bio u zoni ispadanja na posljednjem ili preposljednjem mjestu sa samo dvije pobjede. Ali u drugi dio sezone MNK „Papuk“ ulazi puno odlučnije da svoju dobru igru rezultatski okruni te u tom dijelu u 10 utakmica ostvaruje 6 pobjeda, 2 neriješena rezultata i 2 poraza te se po završetku lige penje na 7.mjesto od 11 klubova i tako zadržava status županijskog prvoligaša.

TABLICA 1.ŽMNL:

MNK „Papuk“ Velika

Mjesto	Klub	Igrali	Pobjeda	Remi	Poraz	Dali gol	Primili gol	Bodovi
1.	ŽIR (Češljakovci)	20	16	1	3	104	50	49
2.	LEXOES (Požega)	20	15	1	4	86	57	46
3.	PUNI KRUG (Požega)	20	11	3	6	104	71	36
4.	GRABARJE	20	10	2	8	97	93	32
5.	BONITA (Požega)	20	10	1	9	94	93	31
6.	ALABAMA (Brestovac)	20	8	2	10	65	70	26
7.	PAPUK (Velika)	20	8	2	10	69	86	26
8.	LIBERTAS (Požega)	20	8	1	11	71	69	25
9.	GRANIČAR (Bučje)	20	7	2	11	79	101	23
10.	POŽEGA 2000	20	3	4	13	69	92	13
11.	BOTAFOGO (Jaguplije)	20	3	3	14	54	109	12

Kao i u svakom broju Veličke kronike i ovaj put vam želimo predstaviti rad planinarskog društva „Mališćak“ i pozvati vas da nam se pridružite.

PLANIN

U proteklom razdoblju bilo je dosta aktivnosti, a neke od njih bi posebno istaknuli. Uz planinarsko sklonište na Mališćaku izgrađeno je pecalo pa tako je sada ugodnije i sigurnije pripremati hranu na vatri. Pri izgradnji pecala poseban su doprinos dali članovi iz Radovanaca koji su svojim traktorima dopremili sav materijal do samog skloništa.

Sudjelovali smo i na otvorenju planinarske sezone na Moslavačkoj gori. Tom prilikom smo obišli vrh Vis (444m), Garić grad (srednjovjekovna, dosta dobro očuvana, velika utvrda) i izletište Podgarić.

Također smo prisustvovali i sletu Hrvatskih planinara koji se ove godine održavao na planini Ivančici u Hrvatskom zagorju. Tamo smo ostvarili uspon na vrh Ivančice koji je visok 1060 m i na nekoliko obližnjih, nešto nižih vrhova. Slet je organiziran iznad mjesta Belec i podno starog grada Belegrada, a pokraj novog planinarskog doma za koji moramo priznati da nas je ugodno iznenadio uređenošću.

Četvorica naših članova bili su i na planinarenju u BiH, gdje su se uspeli na planinu Vlašić. Nakon planinarenja posjetili su Travnik gdje su obišli kulturne znamenitosti, među kojima i rodnu kuću Ive Andrića.

Na brdu Plišu s kojeg je prekrasan vidik na naše mjesto i Požešku kotlinu, napravili smo i postavili klupe i stol u hladovini drijenaka.

Na stjeni Sokoline smo se malo penjuckali, a održali smo i uvodno predavanje penjačke škole koji planiramo održati do kraja ove godine.

Kao i svake godine, tako smo i ove, sudjelovali u Tijelovskoj procesiji noseći nebo, a na smotri folklora smo pomagali oko točenja pića i još pri nekim poslovima.

Prije nego nešto kažemo o planovima za ljeto, voljeli bi smo upoznati vas malo s nekim pojedinostima vezanim uz naše društvo. Vjerljivo vrlo malo ljudi zna da u našim planinarskim prostorijama imamo i malu planinarsku knjižnicu. Za sada je u njoj nešto preko 100 primjeraka časopisa i knjiga vezanih uz planinarsku tematiku. Svim članovima je besplatno korištenje knjižnice, a ako netko želi nešto pročitati vezano uz ovu tematiku neka slobodno navrati do nas petkom.

Iako nas očekuje dugo toplo ljeto članovi našeg društva se ne pripremaju za neku polaganiju ljetnu shemu. Odlučili smo obnoviti sklonište na Mališćaku, pa ćemo tako većinu aktivnosti ovog ljeta usmjeriti prema tom cilju. Kako smo mi neprofitabilna udruga građana molimo sve koji su u mogućnosti da nam na bilo kakav način pomognu oko gradnje novog skloništa. Pomoći možete u materijalu, novcu ili se odazvati na naše radne akcije i tako nam isto pomoći. Od ostalih radnih aktivnosti ostaje nam i uređenje i markiranje planinarskih staza.

Od izleta planiramo ih nekoliko po našem Papuku i jedan u BiH. Krajem kolovoza upriličiti ćemo jedan izlet s popratnim događanjima povodom dana oslobođenja Velike od turaka i 310 godina od smrti fra Luke Imbrišimovića. O tom događaju biti će još naknadno obaviješteni.

Svima vam želimo ugodno ljeto i pozivamo vas da se pridružite. Sastanci društva su petkom od 20.30 h u društvenim prostorijama.

ARI

IZ RADA ŠK „LAPJAK“ VELIKA

U sklopu obilježavanja 30 godina rada od osnutka i rada, klub je u ovu godinu ušao kao u godinu rada sa dosta aktivnosti.

Nakon što je prošle godine izvršena adaptacija prostora u kojem se odvijaju šahovske aktivnosti (uz pomoć općinskog vijeća Velika i organizacije Crvenog križa Požega) stvoreni su minimalni uvjeti za naše redovne aktivnosti:

Održana je redovna godišnja skuupština

Kadetsko prvenstvo kluba s deset učesnika: 1. Josip Dommić, 2. Matej Grgić, 3. Valentin Kolundžić itd.

Seniorsko prvenstvo kluba. Prvak je Zdravko Tucaković.

Odigrano je 5 kola 3.HŠL-Istok (proljetni dio oprvenstva)

Održano je 8 brzopoteznih turnira u šahu za članove kluba.

Proljetno brzopotezno prvenstvo kluba (6.6.2008. godine) sa deset učesnika: 1. I. Matoković, 2. Z.Tucaković, 3. I. Brekalo, još su sudjelovali P. Crljenica, I. Blažević, J.Albert, O. Kosina, A. Peić, D. Dusper i A. Katić

Sudjelovali smo na županijskom kupu u Kutjevu.

U nedjelju 15.6.2008. godine održan je pozivni brzopotezni turnir sa 14 igrača, na kojem je, osim članova kluba, nastupilo nekoliko bivših članova,dobrih „cugeraša“. Nakon 13 kola,poredak

je slijedeći: 1. H.Vlahov 13 (iz 13), 2. M. Kanjković 10,5 , 3. Z. Briški 9,5. Još su sudjelovali: Z. Tucaković, A. Peić, R. Dusper, D. Dusper, J. Albert, I. Blažević, I. Matoković, H. Grčić, D. Jeger, M. Vučetić i I. Brekalo.

Sada nam slijedi ljetni odmor od svih aktivnosti, te nastavak istih slijedi potkraj kolovoza.

Kako je ova godina u znaku obilježavanja 30 godina posojanja kluba, zacrtanoje izdavanje knjige sa istom tematikom.

Najesennamslijedinstavaknatjecanja u 3.HŠL-Istok, kada je na rasporedu 4.kolo, a osnovni nam je cilje ostanak u ligi.

Potom imamo u planu održavanje dva pojedinačna pozivna turnira sa oko 20-ak natjecatelja i ekipni brzopotezni turnir sa oko 6-8 ekipa.

U planu su i neke druge aktivnosti, ali one prvenstveno ovise o financijskim mogućnostima kluba (donacija,sponsorstva...).

Velika, 15.6.2008. godine IM/AK.

SLAVONSKA KUHARICA BROJ 6

PIŠE: ALEN SOLIĆ

Blizanci od oraha i maka

Uobičajenu dvojbu da li savijaču puniti orahom ili makom, riješili smo jednostavno: i orahom i makom. Bit ćete zadovoljni.

Vrijeme pripreme 2 h

Zahtjevnost

Energetska vrijednost 388 kcal / 1622 kJ

Tablica nutritivnih vrijednosti

Priprema

- U brašno istresite instant kvasac, promiješajte pa dodajte rastopljeni maslac, šećer, žumance, malo soli i limunovu koricu. Uz dodavanje toplog mlijeka umijesite mekano tijesto.
- Dobro ga izradite dok površina ne bude glatka i sjajna. Stavite ga na toplo mjesto pokriveno da se diže i udvostruči volumen. Zatim ga razvaljajte na debljinu od 1 cm, i to po mogućnosti pravilnu četvorinu.
- Tijesto premažite maslacem i ohlađenim nadjevom od oraha do polovice, a drugu polovicu nadjevom od maka.
- Svaku polovicu savijte do sredine i onda ih sastavite te pažljivo prenesite u namašćeni lim (35×20 cm). Ostavite još oko 10 minuta počivati pa pecite na 180°C oko 50 minuta.
- Za nadjev od oraha: mljevene orahe izmiješajte sa šećerom, vanilin šećerom, groždicama (koje ste prethodno namočili u rumu), cimetom, kipućim mlijekom te dobro i kratko promiješajte na vrućoj ploči štednjaka.
- Za nadjev od maka: mljeveni mak prelijte kipućim mlijekom. Dodajte šećer, groždice (prethodno namočene u rumu), limunovu koricu, cimet, vanilin šećer i sve dobro izmiješajte.

Posluživanje

Blizance od oraha i maka pošećerite i režite ohlađene.

Savjet

Nadjev od oraha možete kombinirati s nadjevom od sira, a mak s nadjevom od višanja.

Nutritivne vrijednosti

Energetske i nutritivne vrijednosti izračunate su po obroku. Ako se radi o desertu, energetske i nutritivne vrijednosti su izračunate za 100 g.

Nutrijent	Mjerna jedinica	Količina	RDA (%) žene* muškarci*
Ukupno bjelančevina	g	6,67	- -
Ukupno ugljikohidrata	g	47,99	- -
Dijetalna vlakna	g	2,38	- -
Ukupno masti	g	19,41	- -
Kolesterol	mg	45,68	- -

Za tijesto:

1 vrećica	suhog instant kvasca
400 g	Namjenskog brašna za dizana tjestva Podravka
80 g	maslaca
80 g	šećera
2	žumanca
	sol
	limunova korica
200 ml	mlijeka

Za nadjev od oraha:

200 g	oraha
50 g	groždica
150 g	šećera
	cimet
2 žlice	ruma
100 ml	mlijeka
1	Vanilin šećer Dolcela
50 g	rastopljenog maslaca

Za nadjev od maka:

150 g	maka
100 ml	mlijeka
120 g	šećera
50 g	groždica
	limunova korica
	cimet
2 žlice	ruma
1	Vanilin šećer Dolcela
50 g	rastopljenog maslaca

Za posipavanje:

šećer u prahu

